

Dieva Vārda nozīmīgums

Šajā īpašajā Lūgšanu nedēļā uzmanību pievērsīsim visu laiku svarīgākajai, ietekmīgākajai un apstrīdētākajai grāmatai – Bībelei. Bībele neapšaubāmi ir visvairāk pārdotā un izplatītākā grāmata pasaulē. Nesenas aplēses vēsta, ka Bībele ir iespiesta jau vairāk nekā 5 miljardos eksemplāru. Tā ir visbiežāk tulkotā grāmata pasaulē, vairākas atsevišķas Svēto Rakstu grāmatas pārtulkotas 2932 valodās. Pilns Jaunās Derības tulkojums pieejams 1333 valodās, bet visa Bībele – 533 valodās.*

Gadsimtu gaitā Bībele ir bijusi miera avots, iedrošinājums un ceļvedis miljoniem cilvēku. Pretinieki to centušies sagrozīt, aizliegt, sadedzināt vai iznīcināt ar kādiem citiem paņēmieniem.

Kāda ir šīs senās, bet pāri laika robežām stāvošās grāmatas ietekme uz mums kā Sepūtās dienas adventistiem? Kā mēs varam būt uzticīgi Dievam un Viņa Vārdam, dzīvojot postmodernā pasaulē? Šīs nedēļas lasījumos, atklājot vairāk patiesības par Dieva Vārda nozīmību, uzmanība tiks pievērsta jau minētajiem un vēl citiem jautājumiem.

Jautājumi, kas saistīti ar atklāsmi un Bībeles inspirāciju, tiks aplūkoti no praktiskā aspekta. Nedēļas gaitā piedāvāsim un skaidrosim, ko ņemt vērā un kā lasīt Bībeli, paliekot uzticīgiem un ļaujot Dieva Vārdam kļūt par nozīmīgu mūsu dzīves daļu.

Iekļautas ir arī citas svarīgas tēmas. Ko Bībele man atklāj par Jēzu? Ko tā man vēsta par atšķirību starp labu un ļaunu? Kādā veidā tā sniedz man cerību un drosmi beigu laikā, kurā dzīvojam?

Vēlos jūs iedrošināt ik dienas nošķirt laiku, lai “nāktu savrup” kā vispasaules draudzes ģimene mācīties vairāk par Bībeli, lūgt un ieklausīties Dieva balsī caur Viņa Vārda lappusēm.

Lai Kungs jūs svētī, mums visiem kopīgi gatavojoties Viņa drīzajai atnākšanai. Maranata!

Teds Vilsons, vispasaules Septītās dienas adventistu draudzes prezidents
Papildu raksti un komentāri pieejami prezidenta Twitter kontā @Pastor
TedWilson un Facebook profilā @PastorTedWilson.

*Statistika ņemta no Wycliffe Global Alliance, Oct. 2015, atsauce no Biblica, International Bible Society, www.biblica.com/resources/bible-faqs/how-many-different-languages-has-the-bible-been-translated-into/.

Kādēļ Raksti?

Būvējot ticību uz Dieva Vārda drošā pamata

Šis vīrs bija miris un apglabāts pirms vairāk nekā 40 gadiem. Taču miers Lutervorsas baznīcas kapsētā Anglijā tika sagrauts, kad kādā pelēkā dienā ļaužu grupa ar lāpstām rokās tuvojās konkrētai kapavietai. Pulcēdamies ap kapu, garīdznieki norīkoja racējus ekshumēt Džona Viklifa, mīlēta priesteru un augstu vērtētu Oksfordas universitātes pasniedzēju, atliekas. Džons Viklifs bija miris 1384. gada 31. decembrī, nu izraktie Viklifa kauli tika sadedzināti un to pelni – izkaisīti Svīftas upē.

Ko viņš bija izdarījis, lai pelnītu tādu likteni? Kāpēc Romas baznīca bija tik apņēmīga tikt vaļā pat no viņa zemē apraktajām atliekām? Džons Viklifs bija uzdrīkstējies runāt patiesību un sagādāt cilvēkiem Dieva Vārdu viņu dzimtajā mēlē.

Gadsimtu pirms Mārtiņa Lutera Viklifs paziņoja: “Uzticieties Kristum līdz galam, paļaujieties pilnībā uz Viņa ciešanām, sargieties meklēt taisnošanos jebkādā citā veidā, kā vienīgi Viņa taisnībā.”¹

Svēto Rakstu spēks

Viklifs apzinājās Rakstiem piemītošo spēku un bija pilns apņēmības nodrošināt to pieejamību visiem saprotamā valodā, ne tikai latīņu valodā, ko pārzināja izglītotie. Par spīti spēcīgai pretestībai viņš virzīja uz priekšu šo svarīgo darbu, paskaidrodams: “Angļi Kristus likumu vislabāk var apgūt angļiski. Mozus dzirdēja Dieva likumu paša valodā, tāpat arī Kristus mācekļi.”²

Viklifa Bībelei, kas tūkstošiem nodrošināja tiešu pieeju Dieva Vārdam, bija milzu ietekme. Klasiskajā darbā Foksa Mocekļu grāmata Džons Fokss rakstīja: “Kaut arī viņi izraka viņa [Viklifa] ķermeni, sadedzināja viņa kaulus un nogremdēja viņa pelnus, tomēr Dieva Vārdu un tā mācības

patiesības līdz ar tā augļiem un panākumiem viņi nespēja sadedzināt, tas dzīvo vēl šodien.”³

Tindeila Bībele

Apdāvinātais, Oksfordā un Kembridžā izglītību guvušais Viljams Tindeils, kurš brīvi pārvaldīja astoņas valodas, iespējams ir viszināmākais Bībeles tulkotājs un moceklis. Dzīvodams 16. gadsimta Anglijā, Tindeils labi zināja Viklifa Bībeli. Kaut arī tā joprojām bija aizliegta, manuskriptu kopijas bija pieejamas melnajā tirgū, taču tās bija dārgas un grūti atrodamas.

Līdz ar 16. gadsimta vidu iespaiddarbi kļuva arvien izplatītāki, tāpēc Tindeils nolēma, ka pienācis īstais laiks precizēt angļu tulkojumam, kas ļaudīm būtu vieglāk pieejams. Tindeils tulkoja no grieķu un ebreju oriģināltekstiem latīņu teksta vietā, ko par pamatu savam tulkojumam bija ņēmis Viklifs.

Anglijā valdošā reliģiskā klimata dēļ Tindeils aizceļoja uz Vāciju, kur Reformācija jau ritēja pilnā sparā un Mārtiņš Luters bija pabeidzis Svēto Rakstu tulkojumu vācu valodā.

Tindeils strādāja veikli, jau ap 1525. gadu viņa Jaunās Derības kopijas tika slepeni ievestas Anglijā. Reliģiskie līderi bija saniknoti, ka nespēja apturēt Dieva Vārda izplatīšanos. Pa to laiku Tindeils, joprojām uzturoties kontinentā, strādāja pie Vecās Derības tulkojuma. Pirms viņu nodeva paša tautietis, Tindeils paguva iztulkot un iespiest teju pusi Vecās Derības.

Viljams Tindeils pavadīja apcietinājumā kādā pilī Briseles apkārtnē vairāk nekā 500 dienas līdz 1536. gada oktobrim, kad viņš tika izvests no sava apakšzemes cietuma, piesiets pie staba pils pagalmā un nožņaugts ar rupju ķēdi, viņa ķermenis tika sadedzināts.

Jans Huss, čehu priesteris, bija vēl viens tāds tulkotājs un moceklis.⁴ Citi cieta līdzīgu likteni.

Kas Rakstos ir tik dārgs, ka viņi un vēl tūkstoši citu bija labprātīgi ciest un mirt? Vai Dieva Vārds ir tikpat svarīgs mums šodien?

Tagad Bībele ir plaši pieejama. Tā ir atzīta par visu laiku visvairāk pārdoto grāmatu. Tā ir vistulkotākā grāmata pasaulē. Vairākas atsevišķas Svēto Rakstu grāmatas ir tikušas tulkotas 2932 dažādās valodās. Visa Jaunā Derība ir tulkota 1333 valodās. Pilns Bībeles tulkojums pieejams 533 valodās.⁵

Visapkarotākā grāmata

Par spīti tās plaši izplatītajai pieejamībai Bībele ir, iespējams, viena no vismazāk lasītajām un visvairāk apkarotajām grāmatām šajā laikmetā. Lai arī joprojām dažās pasaules vietās tiek vajāti tie, kam pieder Bībele, vairumā pasaules daļu Rakstiem tiek uzbrukts daudz slēptākos veidos.

Viens no postošākajiem uzbrukumiem notiek caur Bībeles vēsturiski kritisko analīzi. Ar šīs metodes palīdzību lasītāji lemj par to, kas no Bībelē rakstūtā ir vai nav svarīgs vai uzticams un kas var tikts nostumts malā. Lasītāji paši sevi iecel pāri Rakstiem.

Cīts bīstams uzbrukuma veids ir mājieni – lai saprastu Bībeli, cilvēkam jābūt augsti izglītotam garīdzniekam vai teoloģijas pasniedzējam, pretējā gadījumā tās tekstu iespējams lasīt tikai “virspusēji”. Šis spriedums ir atbalss no Romas katoļu baznīcas, kas apgalvoja, ka vienīgi baznīcas izglītotie ierēdņi ir spējīgi izskaidrot Rakstus.

Dievs, turpretī, caur Savu Vārdu ir apsolījis: “Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdam, un viņam taps dots. Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz nešaubīdamies, jo, kas šaubās, līdzinās vēja dzītam un mētātam jūras vilnim.” (Jēkaba 1:5,6).

Kāpēc Raksti ir tik svarīgi? Īsumā aplūkosim trīs no daudziem iemesliem:

Bībele atklāj Dievu

“Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.” (Jāņa 1:1). Caur Dieva Vārdu mēs mācāmies par Viņu. Tas mums atklāj, kā Dievs attiecas pret grēka problēmu un kā Viņš ilgojas pēc nesaskaņu izlīdzināšanas un attiecību atjaunošanas ar mums. Tas atklāj Viņa radošumu, Viņa majestātiskumu, Viņa žēlastību, Viņa taisnīgumu un Viņa plānus. “Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem.” (Amosa 3:7).

Pirmā no mūsu pamatmācībām saka: “Svētie Raksti, Vecā un Jaunā Derība ir rakstīts Dieva Vārds, dots dievišķās inspirācijas veidā caur svētiem Dieva cilvēkiem, kas runāja un rakstīja dzīti no Svētā Gara. Šajā vārdā Dievs ir sniedzis cilvēkam atziņu, kas nepieciešama pestīšanas iegūšanai. Svētie Raksti ir nemainīga Viņa gribas izpausme.

Tie ir rakstura standarts, pieredzes pārbaudītājs, autoratīvs doktrīnu uzrādītājs un paties Dieva darbības atspoguļotājs vēsturē.”⁶

Dieva Vārds ir patiesība

“ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība,” teica Jēzus (Jāņa 14:6). Lūgšanā savam Tēvam, kas pierakstīta Jāņa 17. nodaļā, Jēzus lūdza: “Svēti tos patiesībā; Tavi vārdi ir patiesība.” (17. pants).

Kad Jēzus sadūrās ar reliģiskajiem līderiem, kurus bija sadusmojis Viņa apgalvojums par sevi kā Dieva Dēlu, Jēzus ņēma autoritāti no Svētajiem Rakstiem: “Un Tēvs, kas Mani ir sūtījis, pats ir liecību devis par Mani,” Jēzus teica. “Bet (..) Viņa vārds nemīt jūsos, tāpēc ka jūs neticat Tam, ko Viņš sūtījis. (..) Nedomājiet, ka Es jūs apsūdzēšu pie Tēva. Jums ir savs apsūdzētājs, Mozus, uz ko jūs esat likuši savu cerību. Jo, ja jūs ticētu Mozum, jūs ticētu arī Man, jo par Mani viņš ir rakstījis. Bet, ja jūs neticat viņa rakstiem, kā jūs ticēsit Maniem vārdiem?”” (Jāņa 5:37,45-47).

Jēzus apliecina, ka Raksti liecina par Viņu. Tie atklāj dievišķos mērķus un plānus un izskaidro, kā grēks ienāca pasaulē. Tie atklāj Dieva atbildes reakciju uz grēku, Viņa attiecības ar cilvēkiem un sniedz ieskatu Dieva raksturā un Viņa būtībā.

Raksti ir pamācoši

“Bībele ir visvecākā un visplašākā vēsture, kas pieder cilvēkiem,” rakstīja Elena Vaita. “Tā [Bībele] nāca dzidra no mūžīgās patiesības avota, un cauri gadu simteņiem dievišķa roka ir uzglabājusi tās skaidrību. Tā apgaismo visattālāko pagātni, kurā cilvēcīgie pētījumi veltīgi mēģina iespieties. Vienīgi Dieva Vārdā mēs redzam to spēku, kas lika zemes pamatus, un kas izplatīja debesis. Vienīgi šeit mēs atrodam ticamu ziņojumu par tautu izcelšanos. Vienīgi šeit ir sniegta mūsu rases vēsture, cilvēku lepnuma un aizspriedumu nesagrozīta.”⁷

Bībele tāpat kā Jēzus paceļas pāri kultūrām, aizspriedumiem un lepnumam. Tā atklāj mums patiesību par mums pašiem, šo pasauli un vēl vairāk. Tā mums māca, kā veidot patiesas attiecības ar Dievu un citam ar citu un sniedz mums spēcīgus apsolījumus par to, ka mums iespējams dzīvot konsekventu garīgo dzīvi.

“Daudz var paveikt, iepazīstinot ļaudis ar Bībeli tieši tā, kā to lasām.” Raksta Elena Vaita, “Pamāciet viņus atzīt Bībeli tādu, kāda tā ir, izlūdzoties

dievišķu apgaismojumu, un tad, kad gaisma spīd, priecīgi pieņem katru dārgo staru un drošsirdīgi panest sekas.”⁹

Raksti – mūsu drošība

Jēzum atrodoties uz zemes, Viņa mācības un sludināšanas galvenā tēma bija Dieva Vārds. Mums ir teikts: “Kristus kalpiem jādara tas pats darbs. Mūsdienās, tāpat kā senatnē, Dieva Vārda sevišķi svarīgās patiesības tiek atstātas, un to vietā stājas cilvēku mācības un teorijas. Daudzi vispāratzīti Evanģēlija sludinātāji visu Bībeli neuzskata par inspirētu Vārdu. (..) Tie savus spriedumus nostāda augstāk par Dieva Vārdu, un Rakstu sludināšanas pamatā tiem ir viņu pašu autoritāte. Dievišķais autentiskums tiek iznīcināts. Tā tiek izplatītas neticības sēklas, jo ļaudis apjūk un nezina, kam ticēt. (..) Viņš [Kristus] mācīja, ka Dieva Vārdam jābūt saprotamam visiem. Uz Rakstiem Viņš norādīja kā uz neapšaubāmu autoritāti, un mums būtu jādara tāpat. Bībele ir jāpasniedz kā bezgalīgā Dieva Vārds, kā visu strīdu gals un ticības pamats.”¹⁰

Pieminot uzticīgos mocekļus – tos, kuri bija gatavi drīzāk upurēt sevi nekā Svētos Rakstus – vērtēsim, mācīsim un pasludināsim vareno, dzīvo Dieva Vārdu līdz Jēzus atnākšanai, lai arī mēs līdz ar Dāvidu varētu teikt: “Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi.” (Ps. 119:11).

Lūgšanu ieteikumi:

1. Lūgsim, lai Dievs mums palīdz personīgi vairāk novērtēt un nodoties Dieva Vārdam.
2. Lūgsim, lai Dievs svētī tos, kuri mūsu ticīgo kopienā “lauž dzīvības maizi” ar saprašānu.
3. Lūgsim par tiem pasaules mērogā, kuriem nav priekštiesība piekļūt Rakstiem trūkuma vai vajāšanu dēļ.

Izvilcuma citāts: “Par spīti tās plaši izplatītajai pieejamībai, Bībele ir, iespējams, viena no vismazāk lasītajām un visvairāk apkarotajām grāmatām šajā laikmetā.”

1. John Wycliffe, Pre-Reformation Reformer,” Christian History, Christianity Today, www.christianitytoday.com/history/people/moversandshakers/john-wycliffe.html
2. turpat
3. turpat
4. Emma Mason, “The murderous history of Bible translations,” BBC History Magazine, www.historyextra.com/article/feature/murderous-history-bible-translations; “John Huss, Pre-Reformation Reformer,” Christian History, Christianity Today, www.christianitytoday.com/history/people/martyrs/john-huss.html
5. Statistics from Wycliffe Global Alliance, Oct. 2015, cited in Biblica, International Bible Society, www.biblica.com/resources/bible-faqs/how-many-different-languages-has-the-bible-been-translated-into/
6. 28 Fundamental Beliefs, 2015 edition, Seventh-day Adventist Church, szu.adventist.org/wp-content/uploads/2016/04/28_Beliefs.pdf.
7. Elena Vaita, Audzināšana, 37. lpp. (oriģinālā)
8. Vaita, Christian Service, 144.lpp
9. Vaita, Kristus līdzības, 38, 39.lpp oriģ.

Kādēļ Raksti ir augstākā autoritāte?

Padomi, kuri ir tikpat būtiski šodien, kā dienā, kad tie tika uzrakstīti

606. gadā pirms Kristus Israēls bija vesturē smagākās krīzes priekšā. Pāris gadu laikā, 586. gadā pirms Kristus, tika iznīcināta Jūdas karaļvalsts. Ķēniņš Jojakīms (valdīja no 609. līdz 598. gadam pr. Kr.) pakļāvās Ēģiptes varai un maksāja tai meslus (2. Ķēn. 23:35). Nākamajā gadā (605. g. pr. Kr.) Karnemešas kaujā Nebukadnēcars II sakāva faraonu Nēho II un ēģiptiešu armiju; tas mainīja politisko situāciju visā apkaimē. Nu Jojakīms bija spiests pakļauties Bābelei (2. Ķēniņu 24:1). Diemžēl jaunais Jojakīms bija nožēlojams vadītājs Dieva ļaudīm pavisam izšķirošā brīdī. Viņš domāja tikai par nebeidzamajām bagātībām, kas to noveda līdz korupcijai, netaisnībai un citām nelikumīgām darbībām. (Jer. 22)

Vēsts no Debesīm

Apmēram 605. gadā pirms Kristus Kungs sūtīja ķēniņam Jojakīmam svarīgu vēsti caur pravieti Jeremiju: ““Nem rakstu rituli un raksti tanī visus tos vārdus, ko Es ar tevi esmu runājis par Israēlu, par Jūdu un par visām tautām no Josijas laika līdz šai dienai! Varbūt Jūdas nams, kad tas dzirdēs, kādu Es tiem esmu nodomājis sūtīt nelaimi, varbūt viņi ikviens atgriežas no sava ļaunā ceļa, un Es tiem varu piedot viņu noziegumus un grēkus.””

Jeremija paklausīja un nodiktēja Kunga iedvestos vārdus Baruham. Baruhs tos nolasīja tautas priekšā (9.-10.p.). Kad ļaudis dzirdēja šo vēsti, tie izbijās un teica: “Visi šie vārdi mums jādara zināmi ķēniņam.” (16.p.) Viņi pastāstīja tos ķēniņam, tomēr pirms tam lika Baruham un Jeremijam paslēpties.

Kēniņš ar postmodernu attieksmi

Jūdās kēniņš atbildēja īpaši pārdroši. Jeremija saka: “Kēniņš sēdēja ziemas dzīvoklī, jo bija devītais mēnesis, un viņa priekšā ogļu tvertnē kurējās uguns. Kad Jehudis bija izlasījis trīs vai četras slejas no rakstu tīstokļa, kēniņš atgriezās tās ar nazi nost un iemeta uguni, kas viņa priekšā kurējās, kamēr viss rakstu tīstoklis sadega ugunī.” (22.-23.p.) Jojakīms ataino postmodernu attieksmi:

- Viņš nebija ieinteresēts Dieva Vārdā.
- Viņam likās, ka tā saturs bija pilnīgi mazsvarīgs.
- Viņš bija pārliecināts, ka Dieva Vārdam nav nekādas autoritātes.
- Viņš domāja, ka var dzīvot bez dievišķa padoma.
- Viņš bija vairāk nekā vienaldzīgs un nebaidījās iznīcināt Rakstus.
- Viņš nesaprata, ka noraida pēdējo iespēju krīzes novēršanai.

Viscaur vēstures gaitā arī sātans ir vērsies pret Bībeli un tās autoritāti:

1. Pirms modernisma: iznīcība un vajāšanas.
2. Modernismā: ideoloģiski uzbrukumi.
3. Postmodernismā: vienaldzīga un nicinoša attieksme.

Bībele un mūsdienu izaicinājumi

Arī šodien mēs dzīvojam krīzes laikā: valda eksistenciālā, ekonomiskā, vides krīze. Mūsu ģimenēs esam sastapušies ar krīzēm, kas saistītas ar ēdienu, veselību un drošību. Kur varam rast atbildes šīm problēmām? Bībele saka: “Piesauc Mani, tad Es tevi uzklaušīšu un tev atklāšu lielas un brīnīškas lietas, kas tev nebija zināmas.” (Jer. 33:3) Jā, Dieva Vārds piedāvā veiksmīgus risinājumus mūsu ikdienas dzīves izaicinājumiem.

Ko dara postmoderna sabiedrība? Tā ir vienaldzīga pret Rakstiem, atraita tos, radot iespaidu, ka Bībelei nav nekādas autoritātes; cilvēki ir pat burtiski mēģinājuši iznīcināt Bībeli.

Vai tas palīdz? Nepavisam ne, jo cilvēkiem joprojām ir patiesas garīgas vajadzības. Sekulārajā pasaulē cilvēki meklē garīgumu tukšās akās, tomēr daudzē mēs piedzīvojam ko citu: bībelisku analfabētismu. Kādas ir šī analfabētisma sekas? Bībeles mītisms un spirituālo leģendu pieaugums; meklējumi pēc pārdabiskas un pārāk sentimentālas pielūgsmes; kristiešu

“superzvaigžņu” parādīšanās – to vārdiem un apgalvojumiem seko viņu pielūdzēji; draudzes, kuras ir pakļautas jebkāda veida maldiem un absudrām mācībām, kas tiek sludinātas Dieva Vārdā.

Stāties pretī Rakstu atraidītājiem

Dieva Vārdu nevar iznīcināt: “Zāle nokalst, puķe novīst, bet mūsu Dieva vārds paliek mūžīgi!” (Jesajas 40:8) Lai gan ķēniņš Jojakīms iznīcināja Rakstu rulli, Dievs pavēlēja Jeremijam uzrakstīt jaunu, pievienojot pat vairāk (Jeremijas 36:28-31). Nevienš nevar apturēt evaņģēlija izplatīšanos. Dieva Vārds nav atkarīgs no kaprīzām cilvēku sirdīm (Lūkas 19:14).

Ķēniņa Jojakīma lielā cerība bija Ēģipte. Tādēļ 598. gadā pirms Kristus viņš sacēlās pret ķēniņu Nebukadnēcaru, un faraons viņu iedrošināja to darīt. Jūdas ķēniņš pārliecināja savus ļaudis, ja tie cīnīsies pret Bābeli, ēģiptieši tiem palīdzēs. Tā vietā dumpis izraisīja jaunu kaldejiešu armijas iebrukumu. Patiesībā Ēģipte nekad nebija plānojusi palīdzēt Jūdai; viņi vienkārši ieguva sev papildu laiku, lai piepildītu paši savu plānu.

Dievs sūtīja ķēniņam Jojakīmam cerības vēsti, ko nodot saviem ļaudīm, tomēr viņš to atraidīja, jo savu uzticību bija licis uz viltus cerību.

Elena Vaits raksta: “Kā Dieva Vārda vēstneši mēs nedrīkstam pieņemt, ka bībeliskā vēsts tiks pieņemta visur. Mūsdienās daudzi vienkārši vēlas dzirdēt vēsti, kas attaisno to jaunos darbus. Daudzi atsakās ievērot atkārtotus brīdinājumus, to vietā labprāt uzklausot viltus mācītājus, kas glaimo godkārei un nepiemin viņu jaunos darbus. Bēdu laikā tādi būs bez patvēruma un Debesu aizsardzības. Dieva izredzētiem kalpiem droši un pacietīgi jāpanes grūtības un ciešanas, ko sagādā rājienu neievērošana un viņu vārdu un liecību sagrozīšana. Tiem uzticīgi jāturpina strādāt Dieva darbā, vienmēr pieminot, ka arī praviešiem senatnē un cilvēces Glābējam un Viņa apustuļiem Vārda dēļ bija jācieš zaimi un vajāšanas.”*

Rakstu autoritāte. Secinājumi:

1. Dievs ir vienīgais, kurš zina nākotni. Viņš ir patiesais Avots jebkurai informācijai, kas nāk no Bībeles (Jesajas 46:10; 2. Tim. 3:16).
2. Mums nav jāgaida, ka cilvēki ātri un viegli pieņems Bībeles vēsti (Jāņa 15:18-19).

3. Postmodernā sabiedrība atraida Dieva Vārdu, parādot vienaldzību un nicinošu attieksmi, labprātāk uzticēdamies nepatiesiem avotiem un filozofijām. (Atkl. 3:17)
4. Bībeliskais analfabētisms popularize nepārlicinātu reliģisko pieredzi, kas balstās uz savtīgām interesēm. (Mateja 7:21-23)
5. Dieva vēsts paliks aktuāla par spīti tam, ka cilvēki atraidīs (vai iznīcinās) Rakstus. (Mateja 24:35)
6. Bībelei ir augstākā autoritāte. Tādēļ mums ir jāpievērš uzmanība Tās vēstij. (Ps. 119:160)

*E.Vaita. Pravieši un Ķēniņi, 437. lpp oriģ.

Lūgšanu ieteikumi:

1. Lūdziet, lai Kungs palīdz saprast, kā varam cienīt Viņa Vārdu un tam paklausīt.
2. Lūdziet, lai Kungs palīdz Savai draudzei palikt uzticīgai Viņa Vārdam un līdzdalīt Viņa pēdējo dienu vēstī!
3. Lūdziet par tiem savas ģimenes locekļiem un draugiem, kuriem vēl ir jāsaprot un jāpieņem Rakstu autoritāte.

Alejandro Medina Villarāls ir mācītājs Villahermosa draudzē Meksikā.

Kā lasīt Rakstus?

“Vai mūsu sirds mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja ceļā, mums rakstus izskaidrodams?” (Lūkas 24:32)

Viens no aspektiem, kas mani Bībelē pārsteidz visvairāk, ir tas, ka, Jēzum mirstot pie krusta, mācekļi pilnībā zaudēja drosmi. Tas ir diezgan biedējoši.

Savas kalpošanas laikā Jēzus vairākkārt mācekļiem skaidrā un saprotamā valodā mācīja, ka Viņš tiks nogalināts, gan arī to, ka Viņš augšāmcelties no nāves. (Pirmoreiz minēts Marka 8:31 un paralēlajos tekstos. Otro reizi: Marka 9:31 un tā paralēltekstos. Trešā reize bija pēdējais ceļojums uz Jeruzalemi: Marka 10:32-34 un paralēlteksti. Skatīt arī Jāņa 12:23, 27; 13:1; 16:4, 21, 32; 17:1) Tomēr krusts pārsteidza mācekļus nesagatavotus, un, kad Jēzus augšāmcelās, viņi neticēja! Kā gan tas varēja notikt?

Domājot par to, kas notika ar mācekļiem, mani pārņēma satraukums, apjaušot, ka tas būtu varējies notikt arī ar mani. Tomēr labās ziņas ir tās, ka tā tam nav jānotiek. Ceļā uz Emavu Jēzus paskaidroja, kā mums vajadzētu lasīt Bībeli.

Balsti savu ticību Bībelē

Jēzus paskaidroja, ka iemesls, kādēļ mācekļi nesaprata Viņa vārdus, bija tas, ka viņiem nebija ticības (Lūkas 24:25). Ticība Dieva Vārdam ir pirmais solis ceļā uz tā izprašanu (Ebr. 11:3).

Daži lasītāji balsta savu ticību draudzē vai tās vadītājos. Tie labprāt atstāj domāšanu un Bībeles skaidrošanu viņu ziņā. Daži to dara ērtības labad, bet citi uzskata, ka Bībelei ir sava veida “garīga” vai “noslēpumaina” nozīme, ko var saprast tikai daži izredzētie, ka tā ir sava veida alegorija.

12. gadsimtā dzīvojušais franču abats Bernārs no Klervo, piemēram,

uzrakstīja svētrunu par Augstajā dziesmā 4:2 minētās līgavas “zobiem”. Viņš apgalvoja, ka zobi reprezentē augstāku un zemāku ordeņu mūkus klosterī. Viņa svētruna ir aizraujoša, taču tai nav nekāda sakara ar Augstās dziesmas 4:2 oriģināldomu.

Līdzīgs fenomens novērojams mūsdienās, kad sludinātāji interpretē Rakstus veidos, kas atšķiras no domas, ar kādu fragments sākotnēji ticis sarakstīts. Tas mums vairāk sniedz priekšstatu par skaidrotāju spējam un viņu uzskatiem nekā par Rakstu vietas patieso domu, kas galu galā mudina uzticēties cilvēkiem un paaugstina viņus. Bet Bībele saka, ka Dievs Savu Vārdu deva ikvienam un ka visi, pat bērni, var to saprast (Mat. 11:25,26, Jāņa 7:17, 2. Tim. 3:14-17).

Citi lasītāji balsta savu ticību cilvēciskā spriedumā. Dievs deva mums spēju spriest. Viņš vēlas, lai mēs šo spēju lietotu savās attiecībās ar Viņu (piemēram, Jesajas 1:18). Dažiem lasītājiem turpretī saprāts neitralizē Dieva Vārda spēku. Kad kāds apgalvojums Bībelē sastopas ar cilvēcisko loģiku, viņi nostumj to malā, pieņemdami, ka tā ir kļūda, kas kaut kā nebūt ielavījusies Bībeles lappusēs. Taču Dievs ir lielāks nekā mūsu spēja Viņu izprast. Mums vienalga jāuzticas Viņam (Mat. 22:29-32, salīdzināt ar 1. Kor. 1:18-25).

Daži lasītāji uzticas paši sev. Viņi paņem vārdus, bet aimirst par kontekstu un teksta sākotnējo ieceri, neapzināti ieceldami paši sevi par interpretācijas noteicošo faktoru. Piemēram, kāda ir doma tekstam, kas atrodams 1. Pētera 2:21, kur teikts, ka Jēzus atstāja mums “priekšzīmi”, lai mēs “sekotu Viņa pēdās”? Neņemot vērā kontekstu, šī Rakstu vieta varētu nozīmēt, ka mums vajadzētu valkāt tādas pašas drēbes, kādas valkāja Jēzus, būt neprecētiem, tāpat kā Viņš bija, un tamlīdzīgi. Tomēr šī fragmenta konteksts ir skaidrs. Dievs nebija paredzējis, ka mēs kristu grēkā, zāķātos vai draudētu, kad pret mums izturas netaisni. Neņemdami vērā Rakstu kontekstu, mēs ieceļam sevi par interpretācijas noteicošo faktoru.

Citi savā ticības ceļojumā ir pilnībā padevušies. Sašutuši par interpretāciju dažādību, viņi ir nonākuši pie secinājuma, ka patiesība nav atrodama ne pie viena. Bet Raksti saka, ka Dievs mums ir devis Svēto Garu, kas vada “visā patiesībā” (Jāņa 16:13).

Dievs ilgojas, lai mēs balstītu savu ticību Viņā, nevis draudzē, tās vadītājos, cilvēciskā spriestspējā vai pat paši sevī, jo mēs esam kļūdaini.

Lasi visus Rakstus

Vēl viens iemesls tam, ka Jēzus nāve pie krusta pārsteidza mācekļus nesagatavotus, bija fakts, ka viņi nelasīja “visus” Rakstus. Tā vietā viņi bija koncentrējušies uz atsevišķām Bībeles daļām, kas viņiem patika. Mācekļus aizrāva Cilvēka Dēla tituls, jo viņi identificēja Jēzu ar padebešos nākošo figūru Daniela 7:13,14, kura rokās būtu vara un valdība pār ķēniņa valsti, kuru neviens nekad nevarētu iznīcināt.

Bet Rakstos bija minēts arī, ka Mesija tiks nogalināts (Dan. 9:26) un mirs par cilvēku grēkiem (Jesajas 53). Mācekļi nesaprata šīs rakstu vietas vai paša Jēzus brīdinājumus, jo tas bija pretrunā ar to, kam viņi vienmēr bija ticējuši un kas nesaskanēja ar viņu pašu vēlmēm. Viņiem nebija “ausis dzirdēt”.

Tam pretstatā Jēzus, “iesākdams no Mozus un visiem praviešiem”, Saviem mācekļiem, “izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti” (Lūkas 24:27). Mums jārikojas tāpat. Lasīt “visus Rakstus” nozīmē lūgt Dievam dot mums “ausis dzirdēt” visus Rakstus, pat tās rakstu vietas, kuras mums nepatīk un kuras mēs labprātāk ignorētu.

Izmantot apgūto

Paklausība ir galējais solis Rakstu izpratnē. Jēzus teica, ka tie, kuri vēlas pildīt Dieva prātu, zinās patiesību (Jāņa 7:17). Tas pats notika ar mācekļiem ceļā uz Emavu. Kad viņi mudināja Jēzu palikt pie viņiem, jo bija uzņēmusi Viņa vēsti un vēlējās dzirdēt vairāk, „viņu acis tapa atvērtas un tie Viņu pazina” (Lūkas 24:31). Patiess ir arī pretējais. Tie, kuri nemīl patiesību, beigu laikā tiks pievilti (2. Tes. 2:9-12, salīdzināt ar 2. Tim. 4:3,4).

Saprašana nav galamērķis, bet ceļojums. Tuvība ar Dievu ir rezultāts dzīvei, kurā mēs uzņemamies risku sekot Viņa padomam; tad varam paļauties, ka Viņa vārds ir patiess un Viņa apsolījumi – droši. Mācekļi, kas to reiz piedzīvojuši, vairs nevēlēsies klusēt. Gluži tāpat kā mācekļi ceļā uz Emavu.

Lūgšanu ieteikumi:

1. Lūgsim, lai Kungs mums dod “ausis dzirdēt” un gribu lietot to, ko Raksti mums māca.
2. Lūgsim, lai mēs kā ticīgo kopiena skaidri balstītu savu ticību Dieva Vārdā.
3. Kā adventisti mēs jūtam īpašu aicinājumu palīdzēt citiem iepazīt trīs eņģeļu vēsti. Lūgsim, lai, izprotot un mācot Dieva Vārdu, mēs lietotu principu ņemt vērā “visus Rakstus”.

Fēlikss H. Kortess ir Jaunās Derības literatūras asociētais profesors un Reliģijas studiju maģistra programmas vadītājs Septītās dienas adventistu Teoloģiskajā seminārā Endrjūsa Universitātē Berenspringsā, ASV.

Raksti un to ietekme

Kā mēs varam pazīt Dievu, ja nepazīstam Viņa Vārdu?

Mans vīrs meklēja jaunu māju mūsu ģimenei. Mums ir mazi bērni, un pilsēta atrodas diezgan tālu prom, tāpēc viņam vajadzēja to darīt vienam pašam. Viņš mēģināja skatīties uz šīm mājām ar manām acīm, uzmanīgi izpētīja katru istabu, iedomājās mūsu dzīvi kopā. Vai virtuve ir pieteikami liela? Vai pagalms ir pieteikami drošs mūsu bērniem? Vai mēs visi šeit būsīm laimīgi? Pēc 14 laulībā pavadītiem gadiem un septiņām dažādām mājām Bērnijs skaidri zināja, kas man patīk. Viņš zināja, ko es katrā mājā novērtēju, kas mani kaitinās un ko mēs varēsim izmainīt. Beigu beigās Bērnijs atrada mājas, kurās mūsu ģimene dzīvos, mīlēs, smiesies, raudās un mācīsies nākamos 11 gadus. Tas bija aizraujošs brīdis, kad viņš mani veda izrādīt jauno māju. Redzēju, ka viņš ir raudzījies uz visu manām acīm. Mājai bija nepieciešama jauna krāsa un kārtīga tīrīšana. Tomēr tā bija ideāla. Viņa rūpīgā izvēle bija balstīta uz visu, ko viņš bija iemācījies, dzīvojot kopā ar mani, klausoties manī un pētot mani ik katru mūsu kopdzīves dienu.

Saskarties ar grūtībām

Izvēlēties jaunas mājas ir salīdzinoši viegli. Tomēr dzīve ir pārpildīta ar lēmumiem, kuri ir daudz izaicinošāki. “Manai sievai piedāvāja darbu citā valstī, šis līgums ir uz trīs gadiem. Viņa varēs būt mājās tikai divas reizes gadā. Tomēr tas palīdzēs apmaksāt mūsu bērnu izglītību. Vai tā ir laba doma?” “Vai mums kļūt par pilna laika misionāriem?” “Es esmu iemīlējusies lieliskā vīrietī! Kā lai es zinu, vai Dievs vēlas, lai mēs apprecētos?” “Mans vīrs sit mani un mūsu bērnus. Kā es varu mūs nosargāt?”

Kā gan varam pieņemt “labākos” lēmumus, ja esam pakļauti pretrunīgai informācijai, ticībai un domām? Turklāt “labākie” lēmumi no cilvēka perspektīvas ne vienmēr ir labākie lēmumi no Dieva perspektīvas.

Ielūgums tuvām attiecībām

Bībele nesniedz skaidrus norādījumus soli pa solim, ko mums darīt katrā dzīves izaicinājumā. Tas būtu neiespējami – sarakstīt rokasgrāmatu katrai situācijai, kas notikusi no laiku pirmsākumiem līdz pat mūsdienām. Cilvēki, kultūras un dilemmas mainās līdz ar mūsu mainīgo pasauli.

Bībele ir daudz bagātāka un noderīgāka grāmata nekā Dari pats rokasgrāmata. Tā ir ielūgums no Dieva meklēt un atrast Viņu katrā stāstā un katrā mūsu dzīves situācijā. Bībele ir piepildīta ar detalizētiem Dieva mīlošā rakstura stāstiem. Šie stāsti ir kā atsevišķi rentgenuzņēmumi. Tikai tad, kad visi attēli salikti kopā, varam redzēt, kā izskatās mūsu ķermenis un sākt uztvert to kā vienu kopumu.

Bībele palīdz mums atklāt Dieva dažādo, mīlestības pilno raksturu un saprast, cik ļoti Viņš vēlas būt mūsu dzīves centrā, tā parāda, kā mums mīlēt Viņu un vienam otru.

Mēs lūdzām saviem bērniem palīdzēt mums izveidot sarakstu ar īpašības vārdiem, kuri apraksta Dieva raksturu. “Visvarens!” “Drosmīgs!” “Bagāts!” “Radošs!” “Rūpīgs!” Mēs pierakstījām gandrīz 200 vārdus milzīgā ātrumā, tik ātri, cik vien tie izskanēja no mūsu bērnu mutēm. Gaisā virmoja prieks. Mēs zinājām, ka Dievs ir apbrīnojams! Mūsu cilvēcīgais vārdu krājums tik tikko spēj aprakstīt Viņa brīnumus, godību un mīlestību, tomēr pēkšņi mēs ieraudzījām daudz pilnīgāku un elpu aizraujošāku Dieva raksturu!

Acī pret aci

“Visa Bībele ir Dieva godības atklāsme Kristū. Ja to pieņem, tai tic un paklausa, tad ar tās palīdzību pārveidojas raksturs. Tā ir tas cēlais dzinulis un saistošais spēks, kas atdzīvina cilvēku fiziskos, prāta un garīgos spēkus un vada dzīvi pareizā gultnē.” *

Lasot Bībeli un koncentrējoties uz Dieva raksturu, kas perfekti pasniegts caur Jēzus dzīvi, mēs aci pret aci saskaramies ar visu Universa Mīlestības Avotu un tiekam mainīti Viņa līdzībā. Jo tuvāk mēs ar Viņu iepazīstamies, jo skaidrāk varam redzēt Viņa vadību savā dzīvē.

Caur Dieva mīlošajām acīm

Jo tuvāk iepazīstam Dievu, jo dziļāk piedzīvojam, cik ļoti Viņš mīl mūs un ikvienu cilvēku. Kad raugāmies uz savām salauztajām dzīvēm ar

Dieva mīlošajām un pacietīgajām acīm, spējām pieņemt gudrus lēmumus. Kad saskaramies ar sarežģītām situācijām un mums nav ideju, ko darīt, varam mēģināt uzrakstīt visu iesaistīto cilvēku vārdus un tad iedomāties, ka raugāties uz katru cilvēku, arī uz sevi, ar Dieva acīm un sakām:

- Kādas ir šī cilvēka garīgās, emocionālās, attiecību un fiziskās vajadzības?
- Kāds ir labākais veids, kā izrādīt šim cilvēkam mīlestību?
- Kādu rakstura iezīmi Dievs vēlas manī attīstīt caur šo situāciju?
- Kā mana reakcija iedvesmos citus tuvojoties Dievam?

Varam lūgt un pārdomāt, kā Dievs mūs vedīs caur šai sarežģītajai situācijai. Atcerieties, arī tad, ja nepieņemam ideālo lēmumu, Dievs joprojām mūs mīl un vēlas mums tikai pašu labāko. Viņš turpinās Savu mīlošo plānu īstenot mūsu dzīvē caur mūsu nepareizajām izvēlēm tieši tāpat, kā Viņš to darīja ar Ābrahāmu, Sāru un Hagari, Jāzepu un viņa brāļiem, Dāvidu un Batsebu.

Lielākā no šīm ir mīlestība

No visām apbrīnojamajām Dieva rakstura īpašībām mīlestība ir visiskaistākā. “Mīlie, mīlēsim cits citu, jo mīlestība ir no Dieva, un katrs, kas mīl, ir no Dieva dzimis un atzīst Dievu. Kas nemīl, nav Dievu atzinis, jo Dievs ir mīlestība. Redzama kļuvusi ir Dieva mīlestība mūsu starpā, Dievam Savu vienpiedzimušo Dēlu sūtot pasaulē, lai mēs dzīvotu caur Viņu. Šī ir tā mīlestība nevis, ka mēs esam mīlējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlējis un sūtījis Savu Dēlu mūsu grēku izpiršanai. Mīlie, ja Dievs mūs tā ir mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt.” (1. Jāņa 4:7-11)

Vissvarīgākais iemesls, kādēļ mums jākļūst tuvākiem Dievam, ir piedzīvot Viņa laipno, pacietīgo, piedodošo, mierinošo, pieņemamo, dāsno mīlestību un iemīlēties Viņā! Tiklīdz mēs piedzīvojam Viņa brīnišķīgo mīlestību paši, mēs daudz vairāk spējam to līdzdalīt pasaulei un palīdzēt citiem iemīlēties Viņā.

Kad dzīve ir nepanesami sāpīga un mūsu sirds salūzt, lielāko mierinājumu gūsim, apzinoties Viņa mīlošo raksturu. Tad atklāsim, ka Viņam tik ļoti rūp mūsu tragēdijas un cīņas (Ps. 34:18), ka Viņš pamana katru asaru (Ps. 56:8) un saprot mūsu vajības (Ps. 103:13-18).

Viņš ilgojas pēc tās dienas, kad varēsim ar Viņu dzīvot kopā Debesīs un Viņš noslaucīs katru asaru no mūsu vaigiem (Atkl. 21:1-4)

Lūgšanu ieteikumi:

1. Lūdz, lai Dievs palīdz saskatīt, kā Viņš caur Savu Vārdu tevi mīloši vada pie atbildēm uz tavas dzīves jautājumiem.
2. Lūdz, lai Dievs palīdz tev mainīties Viņa līdzībā, kamēr tu koncentrējies uz Viņa mīlestību Viņa Vārdā.
3. Lūdz, lai tad, kad tu pēti Dieva Vārdu, Viņš tev atklāj Savu mīlestību un tā caur tevi apgaismo arī citu cilvēku dzīvi.

Kārena Holforde ir ģimenes terapeite, sistēmātiskā psihoterapeite. Viņa ir ģimenes kalpošanas nodaļas vadītāja Transeiropas divīzijā.

*E. Vaita. Kristus dziedinošā kalpošana

Raksti atklāj Jēzu

Kristus ir atklāts gan Vecajā Derībā, gan Jaunajā Derībā

Kā Bībele mums parāda Jēzu? Izrādās, ka atbilde uz šo jautājumu ir diezgan plaša un interesanta. Tā ir arī iedrošinoša un, iespējams, dzīvi izmainoša.

Acīmredzamākā vieta, kurā meklēt kaut daļu no Jēzus dzīves apraksta, ir evaņģēliji – Viņa dzīves stāsti. Ikviens, kurš ir lasījis evaņģēlijus, zina, ka tajos ir daudz stāstu par to, ko Jēzus darīja un teica. Mēs raugāties uz lietām, ko Jēzus darīja, novērojam tās un uzzinām par Viņu daudz ko jaunu. Mēs varam arī mācīties no tā, ko Viņš ir teicis. Ja ievērosim abus šos principus, uzzināsim, kā mums vajadzētu dzīvot. Aplūkosim, ko Bībele mums stāsta par Jēzu:

Viņa dzīve

Pirmkārt, varam lasīt reālus notikumus, kuros Jēzus piedalījās. Notikums ar Jēzu un sievieti, kas pieķerta laulības pārkāpšanā, iespējams, ir viens no pazīstamākajiem. To varam atrast Jāņa evaņģēlija 8. nodaļā. Ja lasām šo vēstījumu uzmanīgi, redzam, ka viss scenārijs tika izveidots tā, lai Jēzu ievilinātu lamatās. Šī ir nepanesama aina: apvainotāju akmenscietās sejas, sievietes paniskās bailes un apkaunojums, apkārtesošo ziņkārība un Jēzus. Tomēr svarīgākā loma šajā stāstā ir Jēzus reakcijai pašās beigās. Viņš nenosodīja sievieti, Viņš to nesarāja, nenorādīja uz viņas grēkiem un nepriecājās par viņas kļūdām. Tā vietā Viņš bija laipns, uzvedās tik glābjoši, cik vien iespējams. Viņš jau zināja vislabāko veidu, kā atjaunot šai sievietē to cēlo stāvokli, kādu Dievs radīšanā piešķīris katram cilvēkam.

Elenas Vaitas komentārs grāmatā *Laikmetu Ilgas* par Jēzus lapinību ir sirdi sildošs: “Ledus viņas sirdī bija pilnīgi izkausēts. Tā metās Jēzum pie kājām pateicības pilnā mīlestībā un ar rūgtām asarām izsūdzēja savus

grēkus. Viņai tas bija jaunas, skaidras miera pilnas dzīves sākums, kas svētīta kalpošanai Dievam.”*

Šajā notikumā mēs uzzinām ne tikai to, kā Jēzus uzvedās nepatiesu apvainojumu situācijā, bet arī kā Viņš uzvedās, lai pavēstītu par glābšanu tik daudz, cik vien tas bija iespējams. Mēs uzzinām, ka laipnība bieži vien atver durvis pārmaiņām, uzzinām par Jēzus spēku pārmainīt dzīvi, par to, ka Viņš vienmēr meklē iespējas un veidus, kā to paveikt.

Viņa Vārdi

Otrkārt, mēs varam aplūkot Jēzus vārdus, kuri ir pierakstīti evaņģēlijos. Aplūkosim dažas īsas Jēzus piezīmes. Viena no tām ir: “Labs cilvēks no savas labās sirds krājuma izdod labu, un ļauns cilvēks no savas ļaunās sirds krājumiem izdod ļaunu. Jo no sirds pārpilnības mute runā.” (Lūkas 6:45)²

Dzīves patiesība ir šāda: tas, ko mēs ielaizām sevī iekšā, sirdī, to arī publiski vēlāk parādām uz āru. Ja mūsos būs labestība un taisnība, tā arī parādīsies uz āru. Ja mēs sev nodarīsim pāri un ielaidīsim sirdī ļaunumu, tad tieši to “ražos” visa mūsu dzīve. Tie, kuri vēlas nonākt Debesu Valsībā, ļoti uzmanīgi pārdomās, kam viņi velta savu laiku un uzmanību.

Viņa personība

Treškārt, mēs varam mācīties par Jēzu, uzzinot, ko Viņš pats par Sevi ir teicis. Šie apgalvojumi ir ļoti svarīgi, jo caur tiem mēs uzzinām, kā Jēzus raudzījās pats uz Sevi. Jāņa evaņģēlijā varam atrast diezgan daudzus Viņa izteiktos apgalvojumus par Sevi.

Jāņa 5:17–18 Jēzus saka: “Mans Tēvs aizvien vēl darbojas, tāpēc arī Es darbojos.” Šī iemesla dēļ jūdu līderi vēl jo vairāk vēlējās Viņu nogalināt – ne tikai tādēļ, ka Viņš tika sveikā cauri, šķietami pārkāpjot Sabatu, bet arī tādēļ, ka Viņš Dievu sauca par Savu Tēvu, tā padarot Sevi vienlīdzīgu ar Dievu (18.p.). Jēzus par Sevi izteicis ļoti skaidru apgalvojumu. To lasot, mēs skaidri uzzinām no paša Jēzus, kas Viņš bija.

Jēzus saka, ka Viņš nav vienkāršs cilvēks, tāds kā mēs. Viņam ir tieša saikne ar mūžību, ar Dievu, kuru Viņš sauca par Savu Tēvu. Jēzus uzskatīja, ka Viņam piemīt dievišķas īpašības, to skaidri varam redzēt arī pēc apkārtesošo cilvēku reakcijas. Viņi ļoti labi saprata, ko Jēzus teica, un uzskatīja, ka Viņa pašraksturojums ir tik zaimojošs, tik aizvainojošs, ka tā dēļ vēlējās Viņu nogalināt. Šis Jēzus izteiktais apgalvojums par Sevi pašu ir

viena no Rakstu vietām, kur atrodam pamatojumu kritiešu pārliecībai par to, ka Jēzus ir Dievs; tā ir patiesība, ko nepieciešams aptvert, lai saprastu, ka Viņam bija un ir spēja mūs glābt.

Viņa svētrunas

Ceturtkārt, par Jēzu daudz ko varam mācīties no Viņa svētrunām, kas pierakstītas Bībelē. Dažas no šīm mācībām tika pasniegtas caur līdzībām. Vienu no līdzībām, kas nav tik plaši zināma, bet kurā atrodama brīnišķīga mācība, varam lasīt Lūkas 18:1–8. Tā vēsta par atraitni, neaizsargātu sabiedrības locekli, un tiesnesi, kurš izrādījās netaisns. Šis tiesnesis atteicās pret nabaga atraitni rīkoties taisnīgi, tādēļ viņa, vēlēdamās saņemt taisnīgu spriedumu, turpināja atgriezties pie tiesneša vēl un vēl un pieprasīt, lai viņš izspriež lietu viņai par labu. Beigu beigās, lai atbrīvotos no atraitnes neatlaidības, tiesnesis izpildīja viņas prasību.

Šī līdzība ir interesanta ne tikai tādēļ, ka tajā redzama liela spriedze sabiedrības stāvokļu nevienlīdzības dēļ, bet arī mācības dēļ, kuru tā sniedz. Vēsts ir šāda – mums jābūt kā atraitnei, nevis kā tiesnesim. Kāda ir mācība? Tā ir skaidri atklāta pašā līdzības sākumā: “..tiem aizvien būs lūgt Dievu un nebūs pagurt.” (Lūkas 18:1)

Šajā līdzībā uzzinām, ka izturība un neatlaidība ir īpašības, kuras Jēzus novērtē. Mēs tiekam iedrošināti uzmanīgi attīstīt neatlaidību, jo tā mums palīdzēs tikt cauri grūtiem dzīves brīžiem, kurus piedzīvojam uz šīs planētas. Pārāk bieži pat mazas grūtības mūsos sēj šaubas un nedrošību un liek domāt, vai mēs Dievam patiešām rūpam. Te redzam, ka lūgšanas un neatlaidība ir lielisks savienojums, kas mums palīdzēs tikt cauri grūtiem laikiem.

Tā varam aplūkot vēl citas Jēzus līdzības, tomēr šobrīd mūsu galvenais uzdevums ir turpināt meklēt atbildi uz sākotnējo jautājumu: “Kā Bībelē atklāts Jēzus?”

Citu liecības

Piektkārt, mēs varam uzzināt par Jēzu, lasot to cilvēku komentārus, kuri bija kopā ar Jēzu un kuriem par Viņu bija viedoklis. Šie pierādījumi ir būtiski, jo tie nāk no lieciniekiem, kas bija klātesoši un redzēja Jēzu reālajā dzīvē.

Viens no interesantākajiem un dziļākajiem komentāriem nāk no Jāņa, Jēzus mīlākā mācekļa Jāņa evaņģēlijā 1:1–3. Daudziem cilvēkiem šis vārdu virknējums izklausās mazliet nesaprotams, taču tas atklāj dziļu patiesību: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.” (1.p.) Jānis bija ar Jēzu, redzēja, kā Viņš darbojas, klausījās Viņa mācības un novēroja to visu, pārdomājot jau pieejamos Rakstus. Galu galā Jānis nonāca pie secinājuma, ka Jēzus ir Dievs. Pierādījumi bija tik patiesi, ka Jānis nevarēja izvairīties no šī secinājuma.

No Jāņa rakstītā mēs par Jēzu uzzinām ļoti daudz. Viņš nebija tikai kārtējais cilvēks. Viņa paša vārdiem sakot, Viņš bija Dieva Dēls. Tie, kas bija kopā ar Viņu, to skaidri saprata.

Iepriekš minētie pierādījumi palīdz saprast, kā Jēzus tiek atklāts Bībelē, tie ir pietiekami skaidri un nemaz nav grūti saprotami. Tie mums visai skaidri māca par Jēzu.

Pravietojumi par Viņu

Visbeidzot atvērsim kādu mazliet sarežģītāku Rakstvietu, arī tajā mēs uzzināsim par Jēzu kaut ko, kas var mums sniegt dziļāku izpratni. Tas ir pravietojums par Atbrīvotāju, Mesiju.

Kristieši apgalvo, ka Jēzū rodams neskaitāmu apsoliņu piepildījums, jo īpaši Vecās Derības apsoliņu – par Mesiju. Kad savienojam Jēzu ar šiem pravietojumiem, mums ir neizmērojams ļoti svarīgas informācijas daudzums. Pirmām kārtām tā ir minētā Rakstvieta, kas atrodama 1. Mozus grāmatā, tur varam lasīt pirmo apsoliņu, kas tika izteikts Ādamam un Ievai uzreiz pēc tam, kad viņi grēkoja. Apsoliņums tika izteikts caur lāstu čūskai, bet tas bija teikts tieši viņiem: “Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdi.” (1. Mozus 3:15) Šai pirmajā apsoliņumā varam nojaust par glābšanas plānu, tam seko daudzi citi apsoliņumi par atbrīvošanu no grēka lāsta caur Jēzu Kristu.

Bībele stāsta par Jēzu dažādos veidos. Tā ir apbrīnojama grāmata, kas satur neskaitāmas lieliskas domas. Tomēr būtiska ir viena vienīga galvenā doma – visā vēstures gaitā Dievs caur Jēzu Kristu mums piedāvā glābšanu. Kaut mēs būtu starp tiem, kuri neatlaidīgi tam tic!

Ieteikumi lūgšanām:

1. Lūdziet pēc neatlaidības patiesi iepazīt Savu Glābēju, lasot Viņa Vārdu.
2. Lūdziet pēc vēlmes pētīt Biblii ar mērķi uzlabot savas zināšanas par Jēzu.
3. Lūdziet pēc nebeidzamās Jēzus mīlestības, kas mūs mudina citiem stāstīt par Viņu.

Deivids Tomass ir Teoloģijas maģistra programmas absolvents un Vāla Vāla universitātes Teoloģijas skolas koledžas dekāns Vašingtonā, ASV.

*E.Vaita. Laikmetu ilgas, 462. lpp. oriģ.

Sniegt cerību bezcerīgai pasaulei

Šīs pasaules ciešanas ir niecīgas, salīdzinājumā ar nākotnē
apsolīto godību

Zinādams, ka nāve ir tuvu, Mozus stāvēja uz Nebo kalna un raudzījās uz Apsolīto Zemi. Viņš varēja redzēt bagātīgos vīnadārzus un laukus, tieši tādus, kā Dievs bija apsolījis. Mozus bija redzējis Israēla ciešanas Ēģiptē, briesmīgo izturēšanos pret tiem un bija izlēmis sekot Dieva aicinājumam un izvest tos no verdzības. Viņš bija atstājis savu grezno dzīvi un daudzsološās Ēģiptes iespējas, tā vietā izvēlēdamies “kopā ar Dieva tautu ciest ļaunumu nekā īsu laiku baudīt grēcīgu laimi,” (Ebr. 11:25). Viņš bija kalpojis par aitu ganu un tad pacietīgi gadiem ilgi izturējies Israēla sūdzēšanos. Tagad viņš viens pats stāvēja uz nāves sliekšņa, zinādams, ka neieies Apsolītajā Zemē un neredzēs Dieva apsolījuma piepildījumu Israēlam. Gandrīz likās, ka viņa upuris un grūtības tiek izmestas vējā. Viņš bija dziļi nomākts.¹

Mozus tā brīža izjūtas parāda, kas šajā pasaulē ir nepareizs pašos pamatos. Šķiet, neatkarīgi no tā, cik ļoti mēs cenšamies, cilvēki tik un tā ir nepateicīgi. Mēs joprojām bezpalīdzīgi noskatāmies uz mūsu mīlo ciešanām un visbeidzot sastopamies ar nepārvaramu ienaidnieku – nāvi.

Paldies Dievam, ka Bībele sniedz gaismu mūsdienu pasaules situācijai, tā sniedz mums godības pilnu cerību.

Grēka alga

Bībele sākas ar skaistu Dieva radīšanas brīnumdarba aprakstu. Dievs visu izveidoja apbrīnojami ideālu, un visur valdīja harmonija. Ēdenē neviens nebija dzirdējis par ciešanām un nāvi. Tomēr cilvēces brīvība bija atkarīga no tās uzticēšanās Dievam – izvēloties nepaklausīt, ciešanas un nāve kļūst par cilvēces likteni (1. Mozus 2:16-17; Sal. pam. 16:25; Jēkaba 1:15). Adamu un Ievu padzina no Ēdenes dārza, un kopā ar viņiem visa radība

krita grēkā un pagrimumā (1. Mozus 3:16-24; Rom. 8:20-22). Kopš tā brīža mēs, viņu pēcteči, ciešam grēka sekas (Rom. 5:18).

Raksti apstiprina, ka nāve nav dzīves dabīga sastāvdaļa. Patiesībā, nāve ir tieši pretēja dabīgajam. Tai nebija vietas Dieva ideālajā pasaulē. Dievs rada un ar elpu sniedz dzīvību (1. Mozus 2:7; Īj. 33:4; Ec. 37:5), kamēr nāve dzīvību iznīcina. Slimības, kari un bads ir grēka sāpīgās sekas, tās visas noved pie nāves. Ādama grēks atļāva satanam kā princim uzkundzēties šajā pasaulē (Īj. 1:6; Mat. 4:8-9; 2.Kor. 4:4). Tā kā “grēka alga ir nāve” (Rom. 6:23), sātans uzskatīja, ka viņam ir tiesības uzkundzēties pār visiem, kuri atrodas kapā (...), kuri ir viņa gūstekņi. Viņam veiksmīgi izdevās izaicināt Mozu grēkot pret Dievu, tā rezultātā Mozus neiegāja Apsolītajā Zemē (4. Mozus 20:8-12); tomēr, kad sātans devās pēc Mozus ķermeņa, Dievs iejaucās (Jūdās 9).

Dieva dāvana

Mozus ticība Dieva apsolījumam deva viņam drosmi izturēt desmitiem grūtību pilnus gadus tuksnē. Viņš piedzīvoja neskaitāmas Dieva spēka un varas zīmes; Viņš zināja, ka Dievs būs uzticīgs Savam Vārdam. Kopš grēka ienākšanas pasaulē Dievs atkal un atkal ir apsolījis, ka Viņš mūs atbrīvos no grēka nastas un nāves, turklāt sniegs pierādījumus, ka Viņam ir spēks piepildīt Savu apsolījumu (5. Mozus 7:9; Ebr. 10:23). Īzāks piedzima par spīti Ābrahāma un Sāras vecumam (1. Mozus 12:2; 21:2-3); israēlu brīnumaini izveda no Ēģiptes, tie šķērsoja Sarkano jūru sausām kājām (2. Mozus 2:23-35; 14:29); Dievs uzturēja savus ļaudis 40 gadus tuksnē, tos ik dienas paēdinādam ar mannu (5. Mozus 8:1-10); neskaitāmas reizes Dievs Israēlu izglāba kaujas laukā – caur Jozuu, Deboru, Gideonu un daudziem citiem.

Tomēr vislielākais pierādījums, ka Dievs patiesām piepildīs Savu apsolījumu, ir pats Jēzus. Vecajā Derībā tik daudz Rakstvietu, tai skaitā pirmais apsolījums pēc Ādama un Ievas grēkā krišanas, kas norāda uz Mesiju (1. Mozus 3:15; 4. Mozus 24:17; 5. Mozus 18:15; Jes. 53). Jēzus kalpošana bija kā neliels ieskaits Dieva varai pār grēku un nāvi. Jēzus brīnumi parādīja, kā Viņš atjauno dzīvību ļaudīm, kurus moka slimības un ciešanas. Dēmonu izdzīšana parādīja Viņa varu pār ļaunajiem spēkiem.

Tomēr tieši pie krusta bija redzama grēka un nāves patiesā nozīme. Jēzus, bezgrēcīgais Dieva Dēls, nesa visas pasaules grēku. Viņš nomira viens, to satrieca apziņa, ka Viņš ir pilnībā šķirts no Tēva. Tomēr Jēzus

augšāmcēlās trešajā dienā, parādīdams Savu varu pār nāvi, ietērpts mūžīgajā dzīvībā, kuru Dievs iecerējis dot Saviem ļaudīm.

Jēzus augšāmcelšanās ir mūsu ticības pamats. Ja Viņš nebūtu augšāmcēlies no mirušajiem, tad mums nebūtu iemesla ticēt labākai nākotnei (Jāņa 11:25-26; 1. Kor. 15:13-26). Tādēļ, ka Viņš uzvarēja nāvi, mēs varam droši ticēt, ka Kristus atgriezīsies, gluži kā solījis, un atjaunos šo pasauli tās sākotnējā godībā. Tajā dienā “nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis” (Atkl. 21:4; 1. Kor. 15:51-53).

Mozus ticēja šim apsolījumam. Viņš zināja, ka šīs ciešanas nav nekas, salīdzinājumā ar godību, ko Dievs mums ir sagatavojis. Tieši tādēļ viņš palika uzticīgs līdz pašām beigām. Lai gan viņš nedrīkstēja ieiet Kānaānā, Kristus viņu sauca par Savu bērnu un svētīja to ar mūžīgo dzīvību (Ebr. 11:26; Rom. 8:18).

Praktizēt cerību

Mūsu pasaulē grēks, ciešanas un nāve ir normāla parādība. Tomēr par spīti tam mēs varam droši ticēt, ka Dievs piepildīs Savu apsolījumu un darīs visu jaunu, uz mūžīgiem laikiem iznīcinot nāvi un ciešanas. Lai gan mums nav jākrīt izmisumā, mums arī nav vienkārši jāsēž un jāgaida, kad Dievs iejauksies. Mums vajadzētu dzīvot ar skatu nākotnē, atceroties par uzticēto atbildību tagadnē. Tas nozīmē redzēt apkārtesošo ciešanas, sniegt atbalstošu plecu un palīdzīgu roku tiem, kuriem tas nepieciešams. Tas nozīmē būt uzticīgiem Dieva likumam, ticot, ka “Tā Kunga bijāšana spēcina cilvēku dzīvībai” (Sal. Pam. 19:23; 12:28). Visbeidzot tas nozīmē līdzdalīt labo glābšanas vēsti un godības pilno cerību ikvienam, ar ko satiekamies. Bez šīs cerības vēsts pat vislabākie cilvēku pūliņi tos tik un tā novedīs nāvē. Tomēr mēs ar prieku varam pasludināt Kristus uzvaru pār nāvi! Caur ticību Viņam mēs šodien varam dzīvot pārliecināti, droši zinādami, ka mūs gaida Apsolitā Zeme.

Ieteikumi lūgšanām:

1. Lūdziet, lai cerība, kas mums ir Jēzū, spoži deg mūsu sirdīs.
2. Lūdziet, lai Dievs palīdz mums līdzdalīt cerību kādam, ko šodien satiksim.
3. Lūdziet par mūsu misionāriem visā pasaulē un vietējās draudzēs, viņi cerības vēsti pasaulei sniedz pavisam praktiskā veidā.

Keldija Parošī nāk no Sanpaulu Brazīlijā, viņa ieguvusi bakalaura grādu teoloģijā Adventistu universitātes centrā Sanpaulu un šobrīd studē maģistra programmā teoloģijā Endrjūsa universitātē ASV.

Atšķirt labu no ļauna

Rakstu pētītāji zina, kā pieņemt gudrus lēmumus

Kad biju pusaudzis, es uz sienas izlasīju grafiti uzrakstu, kas uz mani atstāja lielu iespaidu: “Ar brīvību nepietiek. To, ko es vēlos, joprojām nevar nosaukt vārdā.”

Šķiet, ka mūsu pasaule ir sasniegusi relatīvisma ekstrēmo puši. Cilvēki vēlas jebkādu tradīciju un autoritātes beigas. Daudzi vēlas paši brīvi mainīt savu fizisko uzbūvi. Plurālisms aug augumā, vairojas visdažādāko rakstu lasīšana. Postmodernās teoloģijas, šķiet, gāj Bībeles uzturētās sabiedrības sociālās struktūras un slavina visatļautību. Cilvēku viedokļi dominē pār Bībeles zināšanām par dievišķo patiesību. Kā gan varam zināt, kas ir labs un patiess šajā relatīvisma laikmetā?

Dievatziņa

Hozeja sludināja Israēla ziemeļu ciltīm neilgi pēc tam, kad 722. gadā bija kritusi ķēniņvalsts. Israēls bija laužis savu derību ar Dievu un kritis elkdievībā, tas tautu ieveda dziļā krīzē. Jerobeāma I uzcelto zelta teļu pielūgsmē (Hoz. 8:5–6; 10:5; 1. Kēn. 12) veicināja tādu pašu amoralitāti, kāda notika pie Sinaja kalna (2. Mozus 32:6–7). Šajā krīzē Kungs brīdināja, ka Samarija “ir nepaklausīga savam Dievam; viņiem būs jākrīt no zobena” (Hozejas 14:1). Israēla krišana notika šo trīs galveno vērtību trūkuma dēļ: “zemē nav uzticības, nav mīlestības un nav Dieva atziņas” (Hozejas 4:1); atziņas trūkums bija tādēļ, ka viņi noraidīja Dieva likumu (Ps. 119:66) un nebijās To Kungu (Sal. pam. 1:7, 2:5).

Savā žēlastībā Tas Kungs apsola atjaunošanu. Gūsts būs kā “tuksnesis”, kurā Dievs runās uz Savu bērnu sirdīm (Hozejas 2:14). Tad Viņš laužis ienaidnieka varu un Savus ļaudis “apguldīs drošībā” (18.p.). Mesija atjaunos Israēlu, jo Viņš būs piepildīts ar “atziņu” Svētajā Garā (Jes. 11:2). Kristus dēļ šī zeme būs piepildīta ar Dieva atziņu (Jesajas 33:6; Hab. 2:14).

Israēla bērniem bija jāpēta un jāpārdomā Dieva likums, Dieva derības apliecinājums, lai varētu iegūt šo atziņu. Mozus ieteica: “šie vārdi (likums), lai paliek ierakstīti tavā sirdī” un “sien tos kā zīmi uz savas rokas” (5. Mozus 6:6,8). Dieva likuma pārdomāšana bija psalmista lielākais prieks (119:97). Viņš to bija paglabājis savā sirdī, lai negrēkotu (11.p.). Šī atziņa kļūst dziļāka, kad pārdomājam Dieva baušļus un mācāties darīt labu un aizgriezties no ļaunuma. Ja raugāties uz to šādi, Bībeles mācība atklājas kā intelīgenta un pamācoša. Dieva likuma pētīšana, pārdomāšana un mācīšana ir pirmā lieta, kas sniedz atziņu par to, kas ir labs, taisns un svēts. Tādā veidā šī atziņa piepilda Dieva ļaudis un caur tiem, iespējams, piepildīs pasauli. Dieva ļaudīm jābūt gaišai, tiem jālīdzdala šī atziņa saviem kaimiņiem.

Pastāv zināma līdzība starp mūsdienām un Hozejas laiku. Lai gan reliģiskie rituāli un Bībeles lasīšana mūsdienās ir diezgan bieži sastopama lieta, ētika un bibeliskās vērtības, kuras ved pie Dieva bijāšanas, ir samazinājušās. Kā varam palikt Dieva atziņā?

Mācīt atziņu

Israēla laikā Dieva atziņa tika nodota caur pielūgsmi un priesteru darbu, viņu lūpām bija “jāuztur atziņa” un viņu mutē “ļaudīm bija jāmeklē bauslība” (Mal. 2:7). Dieva gribas mācīšana bija nepārtraukta darbība. Templī, neskaitot rituālus, pielūgsmei bija izglītojoša nozīme. Dāvids izraudzīja kalpošanai Asafa, Heimana un Jedutuna dēlus, un tie “pravietoja dziedādami, pavadot ar cītarām, arfām un cimbālēm” (1. Laiku 25:1). Kalpot Dievam nozīmēja to pašu, ko pētīt Dieva likumu.

Jaunajā Derībā Dieva atziņa parādās Jēzus mācībās (Lūkas 1:77) un apustuļu Rakstu mācībā (2. Tim. 3:16). Jānis apgalvo, ka “mūžīgā dzīvība” sastāv no Dieva un Kristus “atziņas” (Jāņa 17:3). Pāvils runā par Dieva atziņu kā par patiesas reliģijas sastāvdaļu (Kol. 1:9). Ja šo atziņu atraidām, tad darām “to, kas neklājas” un piepildām dzīvi ar “visādiem netikumiem: netaisnību, samaitātību, iekāri, ļaunumu,” (Rom. 1:28-29). No otras puses, Dieva atziņa mūs ved uz “ticības vienību” un “īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru” (Ef. 4:13).

Kā gan mēs varētu negribēt, ka Dieva likums ir mūsu sirdī?

Patiesības mīlestība

Skatoties uz pēdējo dienu notikumiem, Pāvils paredzēja, ka Svētais Gars atkāpsies no šīs zemes. Iemesls tam ir šāds – tie, kas atraidīs patiesību, tik ļoti apjuks, ka “ticēs maldiem”, “mīlēs netaisnību” un kritušos uzskatīs par dievišķiem (2. Tes. 2:7-11; 4; skat. Atkl. 13:3-4).

Elena Vaita Pāvila vārdus apraksta šādi: “Tikai tie, kas būs čakli pētījuši Rakstus un mīlēs patiesību, tiks pasargāti no briesmīgās pievilšanas, kas apņems visu pasauli.”¹ Vienkārša sludināšana un stāstu lasīšana nebūs pietiekama, lai novērstu mūsdienu relatīvisma un izzūdošo ētikas normu problēmu. Dieva bijāšana ir atkarīga no Dieva likuma pārdomāšanas, jo tas tika dots, lai palīdzētu pieņemt morālus un ētiskus lēmumus un izvēles.

Gluži kā psalmists (Ps. 119:97,113) arī Dieva ļaudis ir aicināti mīlēt patiesību, kļūt par tādiem, kas mīl Dieva Vārdu, vēlas to dziļi pētīt, būt ar to piepildīti un palikt tajā. Bībelisko patiesību apgūst un iemīl tieši tad, kad tai paklausa.

Elena Vaita pievieno: “Rakstu pētīšana ir dievišķi norādītais līdzeklis cilvēku vadīšanai ciešākā savienībā ar savu Radītāju, lai tiem sniegtu skaidrāku izpratni par Viņa gribu.”² Saskaņā ar viņas teikto “Dieva ļaudīm Raksti doti kā drošs vadonis, kas tos pasargās no viltus mācītāju iespaida un tumsas garu maldinošās varas.”³ Mūsdienu kontekstā viltus iespaidi ir tik līdzīgi patiesībai, ka ir pilnīgi neiespējami tos atšķirt bez Rakstu pamatzināšanām.

Lai stātos pretī postmodernajam relatīvismam, Dieva ļaudīm jāuztur personīgs kontakts ar Dieva gribu, kāda tā atklāta Viņa Vārdā. Mūsu piedzīvotā atziņa par Debesu ētikas normām, kādas tās atklātas Rakstos, palīdz mums atšķirt svēto no apgānītā, kā arī darīt par mācekļiem citus, lai arī viņi spēj pieņemt tās pašas izvēles.

Ieteikumi lūgšanām

1. Lūdz, lai Dievs palīdz veltīt laiku regulārai Bībeles pētīšanai.
2. Lūdz, lai caur Rakstu pētīšanu Kungs mūs pasargātu no maldiem un pievilšanas.
3. Lūdz, lai Dievs mūsu dzīvē iaved tos, kuri ir izslāpuši pēc patiesības, lai mēs tiem varam līdzdalīt atziņu par Viņu.

Vanderlejs Dornales da Silva ir strādājis par mācītāju, redaktoru un skolotāju. Viņš ir Adventistu universitātes centra Teoloģijas programmas koordinators Sanpaulu, Brazīlijā.

1 E. Vaita. Lielā Cīņa, 625. lpp oriģ.

2 Turpat, 69. lpp oriģ.

3 Turpat, 593. lpp oriģ.

Rakstu nozīmīgums beigu laikā

Lai turpinātu būt uzticīgs kristietis, ir būtiski palikt
balstītam Rakstos

“Pie bauslības un liecības: ja tie tā nerunās, tad auseklis tiem neausīs.” (Jes. 8:20, Glikā tulk.) Dieva ļaudīm Raksti doti kā drošs vadonis, kas tos pasargās no viltus mācītāju iespaida un tumsas garu maldinošās varas. Sātans izlieto katru iespēju, lai cilvēkus aizkavētu iepazīties ar Bībeli, jo tās skaidrie izteicieni atmasko viņa melus. Katra atmoda Dieva darbā liek ļaunuma valdniekam vēl rosīgāk strādāt, un tagad viņš sakopo visus savus spēkus izšķirošajai cīņai pret Kristu un Viņa sekotājiem. Mūsu priekšā drīz sāks norisināties pēdējais lielās pievilšanas darbs. Antikrists vēlēties mūs pārsteigt ar saviem apbrīnojamiem pasākumiem. Viltojums tik ļoti līdzināsies patiesajam, ka bez Svēto Rakstu gaismas tos vienu no otra nevarēs atšķirt. Katrs paziņojums un katrs brīnums noteikti jāpārbauda ar Rakstu liecībām. Tos, kas centīsies paklausīt visiem Dieva baušļiem, izsmies un apkaros. Viņi varēs pastāvēt tikai tad, ja paliks pie Dieva. Lai izturētu priekšā esošo smago pārbaudījumu, tiem noteikti jāiepazīstas ar Dieva prātu, kā tas atklāts Viņa Vārdā. Tie Kungu spēs pagodināt tikai tad, ja būs ieguvuši pareizu izpratni par Viņa raksturu, valdību un nolūkiem un ja viņi paši darbosies saskaņā ar tiem. Pēdējā lielajā cīņā pastāvēs vienīgi tie, kas būs nostiprinājušies Bībeles patiesībās. Katrai dvēselei būs jāiztur smags pārbaudījums: vai es paklausīšu Dievam vairāk nekā cilvēkiem? Izšķirošā stunda jau ir klāt. Vai mūsu kājas stāv stingri uz Dieva nemainīgā Vārda klints? Vai mēs esam gatavi nelokāmi aizstāvēt Dieva baušļus un Jēzus ticību?

Pirms krusta nāves Pestītājs saviem mācekļiem paskaidroja, ka Viņu nonāvēs un Viņš atkal no kapa celsies augšā; lai Viņa vārdus ierakstītu dziļi šo cilvēku sirdī un prātā, tur klāt bija arī Dieva eņģeļi. Bet mācekļi vēl gaidīja laicīgu atbrīvošanu no Romas jūga un tādēļ nespēja pieļaut domu, ka Viņam, kurā koncentrējās visas cerības, jāmirst apkaunojošā nāvē. Vārdi, ko tiem vajadzēja atcerēties, bija izdzisuši no atmiņas, un, kad pienāca

pārbaudījuma brīdis, tie izrādījās tam nesagatavoti. Jēzus nāve viņu cerības iznīcināja tik pilnīgi, it kā Kungs nekad nebūtu tos iepriekš brīdinājis. Pravietojumi arī mums nākotni atklāj tikpat skaidri, kā to mācekļiem rādīja Kristus vārdi. Notikumi, kas saistīti ar pārbaudes laika noslēgumu un sagatavošanos bēdu laikam, ir skaidri aprakstīti. Bet ļaužu pulki šajās svarīgajās patiesībās ir tik neizprastoši, it kā tās tiem nekad nebūtu atklātas. Sātans ir modrs uztvert un izdzēst katru iespaidu, kas cilvēkiem varētu palīdzēt izglābties, un tāpēc bēdu laiks tos atradīs nesagatavotus.

Spēcīga doktrīna paliek neievērota

Kad Dievs zemes iedzīvotājiem sūta tik svarīgus brīdinājumus, kurus attēlo ar debess vidū lidojošu eņģeļu sludināšanu, tad Viņš arī prasa, lai katra ar prāta spējām apveltīta būtne ņem vērā šo vēsti. Briesmīgajām sodībām, kas paziņotas pret zvēra un tā tēla pielūgšanu (Atkl. 14:9-11), visus vajadzētu iedrošināt čakli pētīt pravietojumus, lai uzzinātu, kas ir zvēra zīme un kā iespējams izvairīties no tās pieņemšanas. Bet ļaužu masas novērš ausis no patiesības un pievēršas pasakām. Skatīdamies uz pēdējām dienām, apustulis Pāvils sacīja: “Nāks laiks, kad viņi nepanesīs veselīgo mācību.” (2. Tim. 4:3) Šis laiks jau ir atnācis. Ļaužu pulki neko negrib zināt par Bībeles patiesībām, tāpēc ka tās runā pretī grēcīgās, pasauli mīlošās sirds tieksmēm un sātans tiem sagatavo patīkamas maldu mācības.

Bet Dievam virs zemes būs tauta, kas par visu doktrīnu mērauklu un visu reformu pamatu uzskatīs Bībeli un vienīgi Bībeli. Ne izglītoto vīru domas, ne zinātnes slēdzieni, ne garīdznieku koncilu ticības apliecinājumi vai lēmumi, kuru ir tikpat daudz un kas ir tikpat pretrunīgi kā viņu pārstāvētās draudzes, ne vairākuma balss, – nekas no šeit minētā, ne atsevišķi ņemot, ne kopā, nav jāuzskata par pierādījumu par vai pret kādam reliģiskās pārliecības punktam. Pirms kādas doktrīnas vai priekšraksta pieņemšanas mums vajadzētu prasīt skaidru apstiprinājumu ar “Tā saka Kungs”.

Sātans pastāvīgi mūsu uzmanību pūlas pievērst cilvēkiem, bet ne Dievam. Viņš ļaudīm par padomdevējiem ieteic bīskapus, draudžu ganus un teoloģijas profesorus, lai novērstu tos no Bībeles, kur tiem pašiem būtu iespējams uzzināt savu pienākumu. Un tad, pārvaldot šo vadoņu prātu, viņš tūkstošus var ietekmēt atbilstoši savai gribai.

Kad Kristus nāca sludināt dzīvības vārdus, vienkāršā tauta Viņu labprāt klausījās, un daudzi ticēja, pat no priesteriem un virsniekiem. Tomēr augstie

priesteri un tautas vadoņi bija apņēmušies Viņa mācības noliegt un atzīt par nederīgām. Lai gan tie veltīgi bija centušies atrast pie Jēzus kādu vainu, lai gan tie nevarēja nesajust Viņa vārdus pavadošā dievišķā spēka un gudrības iespaidu, tomēr ietiepīgi palika pie saviem aizspriedumiem; tie atmeta pat visskaidrākos pierādījumus par Viņa Mesijas sūtību, lai nejustos spiesti kļūt par Kristus mācekļiem. Un šie Jēzus pretinieki bija vīri, kurus tauta jau no bērnības bija mācījusies godāt, kuru autoritātes priekšā bija pakļāvusies bez ierunām. Tādēļ tie jautāja: “Kāpēc mūsu virsnieki un rakstu mācītāji netic Kristum? Vai tad šie dievbijīgie cilvēki Viņu nepieņemtu, ja Tas būtu Mesija?” Tā šo skolotāju iespaids jūdu tautu noveda pie sava Glābēja atmešanas.

Gars, kas kādreiz darbojās priesteros un virsniekos, šodien atklājas pie daudziem, kas ar cildinošiem vārdiem runā par savu dievbijību. Tie nevēlas meklēt Rakstos pamatojumu šim laikam dotajām sevišķajām patiesībām. Tie atsaucas uz savu skaitu, bagātību un popularitāti, ar nicināšanu raugoties uz patiesības aizstāvjiem, tāpēc ka to ir maz un tie ir trūcīgi un neatzīti ļaudis, kuru ticība tos šķir no pasaules.

Kristus paredzēja, ka nepiederošas autoritātes piesavināšanās, kādu piekopa rakstumācītāji un farizeji, nemītēsies arī pēc jūdu izklīdināšanas. Viņa pravietiskajam skatam atklājās cilvēciskās autoritātes iejaukšanās sirdsapziņas pārvaldīšanas nolūkos, kas baznīcai visos laikmetos ir bijis ārkārtīgi briesmīgs lāsts. Un Viņa asās apsūdzības rakstumācītājiem un farizejiem, kā arī brīdinājumi ļaudīm nesekot šiem aklajiem vadoņiem ir uzrakstīti par mācību nākamajām paaudzēm. (..)

Cilvēciski spriedumi un Dieva Vārds

Dievs mums ir devis savu Vārdu, lai mēs iepazītos ar tā mācībām un pašī uzzinātu, ko Viņš no mums prasa. Kad pie Jēzus atnāca bauslības mācītājs un jautāja: “Kas man jādara, lai iemantotu mūžīgo dzīvību?”, Pestītājs viņam norādīja uz Rakstiem, sakot: “Kā stāv bauslībā rakstīts? Kā tu lasi?” Nezināšana neattaisno ne jaunu, ne vecu; tā viņus neatbrīvo no soda par Dieva bauslības pārkāpšanu, jo viņu rokās ielikts uzticīgs šo likumu principu un prasību izklāstījums. Ar labiem nodomiem vien nepietiek, nepietiek, ja cilvēks dara tikai to, ko uzskata par pareizu vai ko sludinātājs nosaucis par labu. Uz spēles ir likta viņa dvēseles izglābšana un tāpēc tam pašam vajadzētu pētīt Rakstus. Lai cik stipra ir viņa pārliecība, lai kā viņš

paļaujas, ka sludinātājs zina, kas ir patiesība, tas tomēr nav drošs pamats. Viņam pašam ir dota karte, kurā uzrādītas visas zīmes ceļā uz Debesīm, lai cilvēkam nekur nevajadzētu apmierināties tikai ar minēšanu.

(..)

Mēs dzīvojam šīs pasaules vēstures vissvinīgākajā laikā. Drīz izšķirsies neskaitāmu zemes iedzīvotāju liktenis. No ceļa, pa kuru mēs tagad ejam, atkarīga mūsu pašu nākamā labklājība un arī citu dvēseļu izglābšana. Mums nepieciešama patiesības Gara vadība. Katram Kristus sekotājam vajadzētu nopietni jautāt: “Kungs, ko Tu gribi, lai es daru?” Ar gavēšanu un lūgšanu mums jāzemojas Kunga priekšā un daudz laika jāvelti Viņa Vārda apcerei, sevišķi kavējoties pie tiesas ainām. Tieši tagad mums vajadzētu meklēt dziļus un dzīvus piedzīvojumus Dieva lietās. Mēs nedrīkstam zaudēt nevienu acumirkli. Ap mums risinās notikumi ar vitāli svarīgu nozīmi, mēs atrodamies uz sātana apburtās zemes. Neguliet, Dieva sargkareivji! Ienaidnieks ir tuvu un uzglūn jums no savas paslēptuves, nogaidot, kad jūs kļūsit neuzmanīgi vai miegaini, būdams gatavs katrā acumirkļī uzbrukt un padarīt jūs par savu laupījumu. Daudzi atrodas maldīgās domās par savu īsto stāvokli Dieva priekšā. Tie sevi apsveic, ka nav darījuši neko ļaunu, un aizmirst labos un cēlos darbus, kādus Dievs no viņiem sagaida, bet kuru veikšanu tie ir pametuši novārtā. Ar to vien nepietiek, ka tie ir kā koki Dieva dārzā. Viņiem jāattaisno uz tiem liktās cerības un jānes augļi. Kungs viņus uzskata par atbildīgiem attiecībā uz visiem nepaveiktajiem labajiem darbiem, ko, Viņa žēlastības stiprināti, tie varēja izvest dzīvē. Debesu grāmatās tie ir ierakstīti kā tādi, kas velūgi aizņēma zemi. Tomēr pat šīs ļaunu šķiras stāvoklis nav pilnīgi bezcerīgs.

(..)

Kad nāks piemeklēšanas laiks, tad kļūs skaidri redzams, kuri Dieva Vārdu ir ņēmuši par savas dzīves mērauklu. Vasarā vēl nav manāma atšķirība starp mūžam zaļojošajiem kokiem un visiem pārējiem, bet, kad atnāk ziemas vēju brāzmas, mūžzaļie koki nemainās, turpretī citi zaudē savu lapu rotu. Tā arī tagad negodīgas ticības apliecinātājus nevar atšķirt no īstiem kristiešiem, bet jau pavisam tuvu ir laiks, kad starpība kļūs acīm redzama. Lai tikai rodas pretestība, lai no jauna uzbango fanātisms un neiecietība, lai iedegas vājāšanu ugunis, tad svārstīgie un liekulīgie ļaudis tūlīt sāks grīloties un atteiksies no savas ticības, bet īstie kristieši stāvēs stipri kā klints, viņu ticība kļūs vēl drošāka un cerība gaišāka kā labajās dienās.

Šis raksts ir izvilks no grāmatas Lielā cīņa, 593.–602. lpp. Septītās dienas adventisti tic, ka Elenai Vaitai (1827-1915) viņas vairāk nekā 70 gadu ilgās publiskās kalpošanas laikā bija dota bībeliskā pravieša dāvana.

Ieteikumi lūgšanām:

1. Lūgsim, lai, mums apgūstot Dieva Vārdu, Viņa Gars mūs vadītu pie cilvēkiem, ar kuriem mēs varam dalīties Viņa mīlestībā.
2. Lūgsim, lai mēs būtu tik ļoti Dieva rakstura piepildīti, ka pasaulīgais zaudētu savu pievilcību.
3. Lūgsim, lai Dieva Vārda izpēte atvērtu mūsu acis ievērot tos, kam varam kalpot.

Atrodi dārgumus Dieva Vārdā

Džūlija Vesleika ir bijusi Dienvidu Klusā okeāna divīzijas Bērnu kalpošanas nodaļas direktore un skolotāja. Viņas sirds deg par draudzēm un ģimenēm, kuras veido bērnu ticību.

Bībele ir kā dārgumu karte. Šonedēļ, lasot kopā Bībeli, meklēsim rakstvietas, kuras mums atklāj:

Dārgumus Bībelē
Ārkārtīgu uzticību Bībelei
Rakstīto Vārdu izpēti
Gatavību izmantot lasīto dzīvē
Uzmanību, lai protam ieraudzīt Jēzu
Māku saskatīt cerību
Izpratni, kā atšķirt labo no ļaunā

Kādēļ Bībele ir vērtīga?

Zelta pants: *“Bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog.” (Mat. 6:20-21).*

Džemma bija izveidojusi īpašu mazu kastīti un izdekorējusi to ar attēliem. Meitene vēlējās kastīti iedot vecmammai, jo viņa ļoti mīlēja savu vecmāmiņu. Džemma zināja, kur vecmāmiņa šo kastīti noliktu. Viņa bija pamanījusi, kur vecmāmiņa glabā savus dārgumus, tādēļ uzmanīgi nolika kastīti uz plaukta blakus dažiem rotājumiem un bildēm, uz kurām vecmāmiņai patika skatīties.

Uz plaukta stāvēja grāmata. Džemma domāja, ka tai jābūt īpašai grāmatai, jo tā atradās uz īpašā plaukta. Tomēr, kad meitene atvēra grāmatu, viņa ļoti noraizējās, jo redzēja, ka kāds šajā grāmatā bija rakstījis un pasvītrojis dažus vārdus, pat rindkopas. Džemma zināja, ka grāmatās nekad nedrīkst nedz zīmēt, nedz rakstīt, tādēļ pajautāja vecmāmiņai, kāpēc viņas īpašajā grāmatā kāds bija kaut ko ir pasvītrojis un pat ierakstījis. Vecmāmiņa paskaidroja, ka šī patiešām ir īpaša grāmata. Tā ir Bībele. Viņa sacīja, ka lasa to katru dienu. Tās vārdi, galvenokārt pasvītrotie vārdi, ir kā dārgumi, kurus viņa vēlas atcerēties, jo tie savieno ar Jēzu un Viņa mīlestību uz visiem laikiem. Vecmāmiņa teica, ka šie vārdi viņai rāda, kā mīlēt Jēzu un kā būt līdzīgākai Viņam. Šī vēsts viņai ir devusi mērķi katrai dienai un cerību nākotnei. Vecmāmiņa sacīja, ka nevarētu dzīvot bez vēsts, ko Dievs viņai dod katru dienu no jauna.

Džemma ieinteresējās par vecmāmiņas vārdiem. Viņa arī vēlējās mīlēt Jēzu un uzzināt vairāk par Viņu. Meitene vēlējās, lai šie dārgie vārdi arī viņas dzīvi padara priecīgāku. Tādēļ viņa lūdza, lai vecmamma parāda, kā lasīt un saprast Bībeli, kā dzīvot kopā ar Jēzu un kā Viņš var kļūt par Džemmas labāko draugu.

Vecmāmiņa bija ļoti priecīga. Viņa teica, ka nav nekā svarīgāka par Bībeles vārdu līdzdalīšanu kādam citam un paskaidroja, ka Bībele ir kā dārgumu karte – ja regulāri pavadām laiku, lasot Bībeli, tad rokam pēc zelta, sudraba un citiem ļoti vērtīgiem dārgumiem.

Mateja 6:19-21 Jēzus mudina mūs nepavadīt dzīvi, meklējot dārgumus uz šīs zemes. Laiku un naudu ir vērts tērēt vienīgi par tām lietām, kuras mums vēlētos dāvēt Jēzus. Svarīgi, lai mūsu dārgumi būtu Debesīs, jo tur, kur ir mūsu dārgumi, tur būs mūsu sirds.

Kādā stāstā, kas atrodams Mateja 13:44-46, Jēzus Saviem mācekļiem stāstīja, ka Debesis ir kā dārgumi, kas aprakti laukā. Iespējams, jūs gribēsiet pārdot visu, kas jums ir, lai nopirktu šo lauku ar dārgumiem. Prieks, ko iegūsim, dzīvojot ar Jēzu Debesīs uz mūžīgiem laikiem, ir tik pat dārgs. Lai nokļūtu Debesīs, mēs labprāt atteiksimies no daudz kā cita un pavadīsim laiku, lasot Bībeli.

Parunāsim

Kam tu varētu veltīt savu laiku un naudu, lai saņemtu Bībeles piedāvātos dārgumus?

Lūgšim

Lūdz, lai Jēzus tev palīdz atrast dārgumus Viņa Vārdā, lai ar tiem varētu dzīvot svētu dzīvi. Pateicies Viņam par dārgumiem, kurus Viņš jau tev ir devis.

Darīsim

Uzzīmē dārgumu karti ap savu istabu, draudzi vai māju. Paslēp Bībeles rakstvietas un norādi dārgumu kartē, kā tās atrast. Kad tavi draugi un ģimene ir tās atraduši, izlasiet tās kopā skaļi.

Lasi Bībeli – tai var uzticēties

Zelta pants: “.. un ka tu no mazām dienām zini svētos rakstus, kas spēj padarīt tevi gudru pestīšanai caur ticību Kristū Jēzū. Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā,” (2. Timotejam 3:15–16)

Vecmāmiņa Džemmai parādīja, kur teikts, ka Bībele ir Dieva grāmata. Bībeli sauc par Svētajiem Rakstiem, jo tā mums pastāsta par Dievu un parāda, kā mēs varam savas sirdis nodot Viņam un dzīvot ar Viņu. Vecmāmiņa paskaidroja, ka Bībele nav tikai viena grāmata, bet gan 66 grāmatu kopums, kuru sarakstījuši dažādi cilvēki pēc tam, kad Dievs tiem bija devis īstos vārdus un idejas. Cilvēki pierakstīja to, kas bija palicis viņu atmiņā, notikumus, kas notikuši jau pirms ilgāka laika, daži stāstīja par laiku, kad Jēzus dzīvoja uz šīs zemes, daži rakstīja dziesmas vai dzejoļus, citi vēstīja par lietām, kuras notiks nākotnē. Bībele māca, ka tajā uzrakstītā vēsts nenāca tikai no paša autora iztēles. “Jo pravietošana nekad nav cēlusies no cilvēku gribas, bet Dieva cilvēki ir runājuši Svētā Gara spēkā.” (2. Pētera 1:21)

Viena no Bībeles grāmatām stāsta mums par zēnu vārdā Timotejs, kurš bija atradis Bībeles dārgumus. Timotejam iepazīt Bībeli palīdzēja viņa māte Eunika un vecmāmiņa Loida. Viņas zināja, cik vērtīgi ir

Bībeles vārdi, un nolēma, ka ir būtiski katru dienu kopā ar Timoteju mācīties, kā “meklēt dārgumus” Bībelē un nodot savu sirdi Jēzum.

Tā kā Bībeli ir iedvesmojis Dievs, Timotejs attīstīja savu ticību Jēzum, un tas viņam deva drosmi un dedzību līdzdalīt vēsti par Jēzu un vest arī citus cilvēkus pie Jēzus.

Cilvēki Tesalonikā ticēja Sīlam un Timotejam, kad viņi tiem stāstīja par Bībeles dārgumiem, tādēļ viņi atteicās no elkdievības un sāka mīlēt Jēzu – dzīvo Dievu. Pāvils slavēja Dievu par to. Viņš rakstīja tesalonīķiešiem un teica: “Tāpēc mēs arī pastāvīgi pateicamies Dievam, ka jūs, uzklausījuši mūsu sludinātos Dieva vārdus, tos esat uzņēmuši nevis kā cilvēku, bet kā Dieva vārdus, kas tie patiesībā ir; jo pats Dievs darbojas ar Savu spēku jūsos, kas ticat. “ (1. Tesalonīķiešiem 2:13)

Vecmāmiņa jautāja Džemmai, vai viņa zina, ko nozīmē “uzticēties”. Džemma atbildēja, ka tas tāpat, kā ticēt, ka tētis viņu noķers, ja reiz iedrošina, lai viņa lec ūdenī baseina dziļajā galā.

Lasīt Bībeli, uzticēties tajā rakstītajam Dieva Vārdam un darīt visu, kas tur teikts, ir tas pats, kas sekot norādēm receptē un zināt, ka beigu beigās tev izdosies izcept gardu kūku.

Parunāsim

Vai tu esi lasījis kādas grāmatas vai redzējis TV pārraides, kuras tu zini, ka nav patiesas? Kādas? Vai esi lasījis kādas grāmatas vai redzējis kādas TV pārraides, kuras ir patiesas?

Lūgšim

Lūdz, lai Jēzus tev palīdz koncentrēties uz Bībeles stāstiem, kas palīdz tev augt, nevis uz nepatiesiem stāstiem, kuri ir vienkārši izklaide.

Izveidosim

Sakārto istabas krēslus kā šķēršļu joslā. Uzraksti norādes kādam, kurš palīdzēs citam ar aizsietām acīm tikt cauri šai šķēršļu joslai. Piemēram, pieraksti, cik daudz soļu pa kreisi, cik pa labi vai taisni uz priekšu jāspēr, lai droši nokļūtu cauri joslai.

Pēti Bībeli! Kā Bībeli lasu es

Zelta pants: *“Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu valstībā.” (Mateja 18:4)*

Džemma pastāstīja vecmāmiņai par kādu reizi, kad viņas ar māmiņu bija devušās izpētīt jauno zoodārzu un nebija varējušas atrast putnu māju. Viņām bija jāapstājas un jāpaskatās kartē, lai atrastu norādes uz pareizo taku. Tas bija tik jautri, jo izrādījās, ka putnu māja atradās vien dažu minūšu gājiena attāumā, bet viņas bija staigājušas un meklējušas riņķī vien.

Vecmāmiņa pasmējās un teica, ka līdzīgi daži cilvēki mēģina atrast Dievu un izprast Viņa mērķi savai dzīvei, dažreiz viņi izmeklējas visur un izmēģina ļoti daudz ko, lai gan Dievs ir bijis tepat blakus – viņiem vienkārši bija jālasa sava Bībele.

Daudzi cilvēki domā, ka Bībeli lasīt ir pārāk grūti, ka tā ir pārāk sarežģīta. Dažreiz viņi netic, ka Bībele patiešām ir viņiem dots Dieva Vārds, citreiz spiež, ka Bībelē ir tikai likumi un noteikumi.

Labākais veids, kā sākt pētīt Bībeli, ir vispirms lūgt. Dieva Svētais Gars palīdzēs saprast, ko mēs lasām. Kad Jēzus devās atpakaļ uz Debesīm, Viņš apsolīja, ka Viņš sūtīs “Patiesības Garu”, lai tas būtu ar mums vienmēr. “Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā Vārdā, Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis.” (Jāņa 14:17, 26).

Dārgais Jēzu, lūdzu palīdzi man šodien saprast, ko es lasu Tavā Vārdā – Bībelē.

Vecmāmiņa teica, ka vēlas, kaut varētu iedot Džemmai īpašas Bībeles lasīšanas brilles, lai tad, kad Džemma tās uzliktu, viņa redzētu, kas ir Dievs un kāds Viņš ir. Ja pastāvētu tādas brilles, tās mums parādītu, ka vissvarīgākā lieta, kas mums jāzina par Dievu, ir tā, ka Viņš mūs mīl. Kad pētām daudzus Bībeles vārdus, mums jāuzvelk savas “Dievs ir mīlestība” brilles. Ir viegli redzēt Dieva mīlestību šajos pantos: “Mēs esam atzinuši un ticam mīlestībai, kas Dievam ir uz mums. Dievs ir mīlestība, un, kas paliek mīlestībā, tas paliek Dievā un Dievs viņā.” (1. Jāņa 4:16) un “Mīlēsim, jo Viņš ir mūs pirmais mīlējis.” (1. Jāņa 4:19)

Bībeles galvenā mīlestības vēsts par Dievu ir šāda – Dievs sūtīja Savu Dēlu Jēzu, lai Viņš mirtu par mums: “Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo.” (Lūkas 19:10)

Dievs mūs mīl tik ļoti, ka meklē tā, kā gans meklē jēru, kas aizmaldījies no ganībām un nespēj atrast ceļu mājup. Dievs ir gan dārgumu karte, gan paši dārgumi!

Dārgais Jēzu, paldies, ka mīli mūs, lai gan mēs to neesam pelnījuši! Palīdzi mums meklēt Tavu mīlestību visā, ko izlasām Bībelē.

Parunāsim

Kā vēl (izņemot lasīšanu) tu vari saņemt Bībeles vēsti?

Lūgsim

Lūdz, lai Dievs tev atklāj Savu plānu tavai dzīvei, kamēr vien tu uzticiģi pēti Viņa Vārdu.

Izveidosim

Izveido īpašas Bībeles lasīšanas brilles “Dievs ir mīlestība”. Vari tās izgriezt no kartona, plastmasas, celofāna vai arī izveidot no mīksts, krāsainas stieples.

Izmanto Dieva dārgumus! Bībele mani vada

Zelta pants: *“ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.” (Jāņa 15:5)*

Džemmai patika izgatavot mazas dāvanaņas un iepriecināt citus cilvēkus, viņa labprāt palīdzēja mājas darbos un skolā, taču dažkārt vēlme palīdzēt gluži vienkārši pazuda. Citreiz kādu notikumu dēļ Džemma jutās dusmīga vai bēdīga, bet saprata, ka pati nav rīkojusies īsti pareizi. Un tad meitene iedomājās, varbūt Bībeles dārgumi viņai palīdzētu vairāk mīlēt cilvēkus un pieņemt pareizos lēmumus.

Vecmāmiņa viņu iedrošināja. Ikviens no mums pieļauj kļūdas un izdara nepareizas izvēles, taču dārgumi, par kuriem lasām Bībelē, var palīdzēt.

Pirmais Bībeles dārgums, par kuru der atcerēties, ir šāds: kaut arī mēs bieži nejūtam sevī nekādas izmaiņas, mums vienkārši jāturpina lasīt Bībele. Jēzus Saviem mācekļiem stāstīja līdzību par vīnakoku. Kamēr vien tā zari (mēs) ir savienoti ar koku (Jēzu), tikmēr vīnakoks sniegs patīkamus augļus (Jāņa 15:5). Tādēļ mums katru dienu jāsavienojas ar Jēzu, lasot Bībeli. Šis savienojums palīdz vairāk līdzināties Jēzum un pieņemt pareizos lēmumus katru dienu. Kad vīnakoks nesīs augļus, arī citi priecāsies un mielosies no tā. Kad nesam Bībeles dārgumu augļus, varam būt par svētību citiem.

Džemma atcerējās Bībeles stāstu par jauno israēliešu verdzeni, meiteni, kura savam slimajam īpašniekam pastāstīja par Dieva dziedinošo spēku. Tādēļ, ka viņa nepalika vienaldzīga un līdzdalīga no Bībeles dārgumiem iegūtās zināšanas par Dievu, viņas saimnieks, virsnieks Naamans, tika dziedināts. Šo stāstu vari izlasīt 2. Ķēniņu 5:1–14.

Vecmāmiņa paskaidroja, ka visas labās lietas, kuras mēs darām, nāk no Jēzus un ka mums vajadzētu Viņam pateikties par to, ka Viņš mums palīdz. “Slavēts lai ir mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, žēlastības Tēvs un iepriecināšanas Dievs, kas mūs iepriecina visās mūsu bēdās, ka mēs tos, kam ir kādas bēdas, varam iepriecināt ar to iepriecu, ko paši no Dieva esam saņēmuši.” (2. Korintiešiem 1:3-4)

Džemma patiešām vēlējās būt kā Jēzus. Vecmāmiņa paskaidroja, ka mēs visu dzīvi mācāmies būt līdzīgāki Jēzum un ka tikai caur ikdienas lasīšanu un lūgšanām mēs soli pa solim pieaugam Viņa līdzībā: “..[mēs] topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā Kunga Gars.” (2. Korintiešiem 3:18)

Paliec kopā ar Jēzu, lasot Viņa vārdus, un Viņš tev dos Savu sirdi, Savu balsi, Savas rokas un Savas kājas, lai tu citiem varētu līdzdalīt Viņa mīlestību.

Parunāsim

Ja tu varētu pavadīt vienu dienu ar Jēzu, par ko tu runātu ar Viņu? Kurp jūs dotos, ko darītu?

Lūgsim

Lūdz, lai Jēzus tev šodien sūta kādu, kuram vari līdzdalīt Bībelē iegūtos dārgumus!

Izveidosim

Izpēti karaliskā tauriņa vai vārdes dzīves ciklu. Ievēro, cik milzīgas pārmaiņas notiek Dieva spēkā. Arī mums ir pieejams šis pārmainošais spēks, kad mēs pēc tā lūdzam un esam savienoti ar Jēzu caur Bībeli.

Bībele atklāj Jēzu

Zelta pants: *“Viņa dzemdēs Dēlu, un Tā vārdu tev būs saukt JĒZUS, jo Viņš atpestīs Savu tautu no viņas grēkiem.” (Mateja 1:21).*

Ir interesanti uzzināt, kādēļ mums dots tieši tāds vārds un ko tas nozīmē. Džemma bija priecīga, uzzinot, ka viņas vārds franču valodā nozīmē *dārgums*, bet angļu valodā tā nozīme ir *dārgs akmens*.

Kad piedzima Dieva Dēls, Tā Kunga eņģelis parādījās Viņa šīs zemes tēvam Jāzepam un lika bērnam dot vārdu Jēzus. Šo vārdu Dievs īpaši izraudzījās, jo tas nozīmēja, ka Viņš būs pasaules Glābējs. Bībele Jēzu dēvē dažādos vārdos, un tie visi atklāj, kāds Viņš ir, kāds ir Viņa raksturs un Viņa misija.

Vecmāmiņa lūdza Džemmai atnest Bībeli, un viņas abas kopā izlasīja divus pantus, meklējot tajos dažādos Jēzus vārdus. Viņas pierakstīja visus vārdus un papīra lapas. Lūk, daži no tiem:

Immanuēls (Mateja 1:23) “Redzi, jaunava būs grūta un dzemdēs Dēlu, un Viņa vārdu sauks Imanuēls, tulkojumā: Dievs ar mums.» Dievs nevēlas būt tālu no mums, Viņš vēlas dzīvot mūsu vidū. Jēzus bija Dievs uz zemes.

Dieva Dēls (Jāņa 3:16) “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” Jēzus kristībās Dievs apstiprināja, ka Jēzus ir Viņa Dēls: “Un balss atskanēja no debesīm: “Tu esi Mans mīļais Dēls, uz Tevi Man ir labs prāts.”” (Marka 1:11)

Cilvēka Dēls (Marka 10:45) “Jo arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un Savu dzīvību atdotu par atpiršanas maksu par daudziem.” Jēzus tiek saukts par Cilvēka Dēlu. Viņš bija Dievs, tomēr Viņš bija dzimis no Marijas, Savas šīs zemes mātes. Tas Jēzu padarīja ļoti īpašu, jo Viņš bija cilvēces Dēls un arī Dieva Dēls.

Dieva Vārds (Jāņa 1:1, 14) “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.”; “Un Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū.” Jēzus mums atklāja Dievu. Viņš bija Dieva Vārds. Iesākumā Viņš izteica vārdus un radās pasaule! “Viņš ir neredzamā Dieva attēls, visas radības pirmdzimtais; Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu” (Kolosiešiem 1:15-16) Jēzus ne tikai iedvesmoja Bībeli, kas arī ir Dieva Vārds mums, bet Viņš pats ir *Dieva Vārds*. Ja mēs pazīstam Viņu, mēs pazīstam Dievu.

Bībelē ir atrodami vēl daudzi citi Jēzus vārdi. Pajautā vecākiem vai skolotājiem, lai palīdz tev tos atklāt. Lūk, dažas vietas, kur tu vari meklēt:

Dieva Jērs (Jāņa 1:29, 36)

Alfa un Omega (Atklāsmes 22:13)

Dzīvības maize (Jāņa 6:35)

Parunāsim

Uzzini, ko nozīmē tavs vārds un kādēļ tev tāds dots?

Pielūgsim

Lūdz, lai Jēzus tev palīdz saprast, cik vērtīga ir visu Viņa vārdu nozīme!

Izveidosim

Uzraksti Jēzus vārdus uz papīra loksnītēm. Izveido papīra virteni un pieliec to pie Jēzus bildes, tavas bildes un tavas ģimenes bildes.

Cerības dārgumi

Zelta pants: *“Jo viss, kas iepriekš rakstīts, rakstīts mūsu pamācībai, lai mēs, izturīgi būdami bēdās un iepriecu smeldami Rakstos, iegūtu cerību.” (Romiešiem 15:4)*

Džemmai ļoti patika skola, tomēr viņa ar prieku gaidīja brīvdienas. Šajā gadā viņi brīvdienās devās apciemot vecmāmiņu. Mamma bija nopirkusi biļetes jau pirms pāris mēnešiem, un Džemmai likās, ka šīs brīvdienas nekad nepienāks. Viņa par to pastāstīja vecmāmiņai pa telefonu,

Vecmāmiņa mēģināja Džemmu iedrošināt. Viņa paskaidroja, ka priecīgi kaut ko gaidīt nozīmē *cerēt*. Plānot, pirkt biļetes un sakravāt somu nozīmē *cerēt*. Vecmāmiņa arī vēlējās, kaut brīvdienas pienāktu drīzāk. Viņa bija apsolījusi lidostā Džemmu sagaidīt un cieši apskaut!

Vecmāmiņa un Džemma runāja par cerību, ko sniedz Bībele. Tādēļ, ka Ādams un Ieva izlēma klausīties sātānā, cilvēki sāka pielūgt radītas lietas un kalpot tām, nevis Dievam Radītājam (lasi par to Romiešiem 1:25). Cilvēki sāka darīt ļoti daudz ko, kas bija nepareizs un sāpīgs, viņi nepavadīja laiku, iepazīstot Dievu un mācoties Viņam uzticēties. Tomēr Dievs mūs tik ļoti mīl, ka Viņš izveidoja plānu, kā glābt tos, kuri nāktu pie Viņa. Dieva plāns apturētu sātānu un neļautu tiem sāpināt cilvēkus.

Dieva Dēls Jēzus nāca uz šo pasauli kā bērns. Lai gan Jēzus nekad neizdarīja neko sliktu, Viņš nomira par mūsu grēkiem, lai mēs iegūtu piedošanu un dzīvotu ar Jēzu Debesīs uz mūžīgiem laikiem. Vecmāmiņa izlasīja zelta pantu, kurā Jēzus ir teicis:

“Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.” (Jāņa 14:1–3)

Džemma domāja par šīm brīvdienām un par to, cik jauki būs, kad nāks Jēzus. Tad viņa un vecmāmiņa būs kopā ar Jēzu vienmēr. Pēkšņi Džemma vairs nevarēja sagaidīt, kad Jēzus nāks! Viņa piezvanīja vecmāmiņai un to pateica. Vecmāmiņa bija tik priecīga dzirdēt, ka Džemma ar prieku gaida Jēzus atnākšanu. “Mums ir brīnišķīga cerība, Džemma,” sacīja vecmāmiņa, “tā ir cerība, kas manai sirdij liek dziedāt. Tā ir cerība, ka kādu dienu mēs redzēsim Jēzu Debesīs, un Viņš pat uzmodinās mirušos, kas Viņu ir mīlējuši!”; “Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksim aizrauti gaisā padebešos, pretim Tam Kungam. Tā mēs būsime kopā ar To Kungu vienmēr.” (1. Tesalonīkiešiem 4:17)

Džemma vairs nevarēja sagaidīt. Vai tu vari sagaidīt?

Parunāsim

Kā tu paskaidrotu zēnam vai meitenei, kas ir cerība?

Pielūgsim

Lūdz, lai Jēzus tev palīdz katru dienu savu sirdi nodot Viņam, lai tu kopā ar Viņu dotos uz Debesīm, kad Viņš nāks.

Izveidosim

Izveido apsolījumu kastīti. Izgatavo mazu kastīti un izdekorē to ar zīmējumiem un uzlīmēm. Izgriez mazus papīra gabaliņus tādā pašā izmērā un uzraksti uz tiem savus mīļākos apsolījumus. Sarullē tos un ieliec kastītē, līdz kastīte ir pilna. Katru dienu lasi vienu Bībeles pantu vai uzdāvinī vienu no šiem apsolījumiem kādam savam draugam vai draudzenei.

Bībele man palīdz atšķirt labu no ļauna

Zelta pants: *“Un tev būs To Kungu savu Dievu mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka. Tev būs mīlēt savu tuvāku kā sevi pašu.” (Marka 12:30, 31)*

Vecmāmiņa redzēja, ka Džemma izskatās noraizējusies. Viņa bija dzirdējusi, kā tās pašas dienas rītā, spēlējoties ar brāli, viņi abi bija sākuši strīdēties un dūsmās pateikuši kādus vārdus. Kad mamma lika lūgt piedošanu, Džemma izvēlējās tik cieši aizvērt muti, ka no tās neiznāca neviens vārdiņš. Tagad Džemma sēdēja ārā uz lieveņa un izskatījās noskumusi.

Vecmāmiņa zināja daudz Bībeles zelta pantu, kuri varētu palīdzēt Džemmai izdarīt pareizo izvēli. Viņa atgādināja Džemmai, lai meitene uzvelk “Dievs ir mīlestība” brilles, tad viņas abas atvēra vecmāmiņas Bībeli, sāka lasīt un runāties.

Marka evaņģēlijā 12. nodaļā Jēzus teicis, ka lielākais bauslis ir mīlēt Dievu ar visu savu dedzību, laiku un enerģiju un ka otrs lielākais bauslis ir mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. Vecmāmiņa paskaidroja, ka tad, kad nezinām, kā rīkoties, mums jādomā *kā es vislabāk šajā situācijā varu mīlēt Dievu un savu tuvāko?*

“Džemma,” vecmāmiņa sacīja, “esmu diezgan droša, ka Jēzus tavu brāli un visus cilvēkus, kas ir tavā dzīvē, pat tos, kas dzīvo tavā ielā un vēl tālāk, uzskata par taviem tuvākajiem.” Džemma kādu brīdi domāja un tad devās sameklēt mammu. “Lūdzu, piedod!” bija tie vārdi, kurus viņa vēlējās māmiņai pateikt.

Ja tu mīli savu brāli, tu mēģināsi viņam teikt tikai labas lietas. Kad sākam dusmoties, mēs varam aiziet prom, līdz esam nomierinājušies. Ja vēlamies pret mammu izturēties ar Jēzus mīlestību, tad mēs viņai paklausīsim. Salamana pamācībās 15:1 ir teikts: “Miermīlīga atbilde apklusina dusmas, bet skarbs vārds izraisa lielu niknumu.”

1. Jāņa 2:3–8 atklāj: mēs pazīstam Jēzu, ja ievērojam Viņa baušļus, paklausām Viņa Vārdam un dzīvojam tā, kā Jēzus dzīvoja. Daži no vissvarīgākajiem likumiem ir tie, kurus Dievs deva caur Mozu Israēla bērniem un arī mums. Jēzus izdzīvoja šos desmit baušļus. Pirmie četri mums māca, kā mīlēt Dievu, pārējie pieci parāda, kā mīlēt vienam otru. Vecmāmiņa izlasīja desmit baušļus, kas atrodami 2. Mozus 20. nodaļā un paskaidroja tos Džemmai.

Vecmāmiņa teica: “Džemma, ikviens pieļauj kļūdas. Tomēr mēs varam lūgt Dievam, lai Viņš mums piedod, un pielikt visas pūles, lai paliktu savienoti ar Jēzu. Jēzus apsolīja, ka kādu dienu mēs dzīvosim un mīlēsim tā, kā to darīja Viņš. 1. Jāņa 3:2 māca, ka tad, kad Jēzus parādīsies, mēs būsīm tādi kā Viņš, jo mēs redzēsim Viņu tādu, kāds Viņš ir. *Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā.*” (Kolosiešiem 3:12)

Parunāsim

Kas mums var palīdzēt saprast, kas ir pareizi un kas – nepareizi?

Lūgsim

Lūdz, lai Jēzus tev palīdz teikt *piedod* citiem, kad tu esi kļūdījies!

Izveidosim

Saliec savas drēbes kastē. Katram apģērba gabalam uzliec virsū zīmīti ar kādu rakstura īpašību vai darbību. Dažas drēbes būs *maigums, dalīšanās, Bībeles lasīšana, lūgšanas*, kamēr citām drēbēm *uzraksti pārāk daudz spēlēt telefonu, būt savtīgam, melot, zagt*. Sašķiro drēbes un saliec koferī tās, kuras mēs ņemsim līdzi uz Debesīm.

Iedrošinājums no Bībeles

Zelta pants: *“Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem. (...) Tavas liecības ir mans mūžīgs ieguvums, jo tās ir mans sirdsprieks.” (Psalmi 119:105-111)*

Džemmai bija pienācis laiks sapakot somas un lidot atpakaļ uz mājām. Viņa bija izbaudījusi laiku kopā ar vecmāmiņu, meklējot dārgumus Bībelē. Mājās viņai ļoti pietrūks vecmāmiņas, ar kuru vienmēr varēja tik jauki parunāties, bet vecmāmiņa atgādināja, ka dārgumi, kurus viņas ir atradušas, tagad mīt viņu sirdīs, tādēļ Džemma tos varēs ņemt līdzi, dodoties ceļā. Džemmai nu bija sava Bībele, un viņa zināja, ka mamma un tētis viņai palīdzēs atrast vēl vairāk dārgumu.

Kad jūtamies apmaldījušies un nedroši par to, kā palikt savienotiem ar Jēzu, mēs varam uzticēties Dieva Vārdam. Bībele ir kā gaisma vai lāpa, kas mums parāda, kā Jēzus vēlas, lai mēs dzīvotu.

Vecmāmiņa paskaidroja, ka šī pasaule nebūs mūsu mājas mūžīgi. Mēs visi ar prieku gaidām, kad varēsim doties uz mājām Debesīs. Tomēr, jo vairāk tuvojas šī diena, jo vairāk cilvēki atteiksies mīlēt Dievu un sekot Jēzum. Bez Bībeles dārgumiem sirdī viņiem liksies grūti būt laipniem un izpalīdzīgiem vienam pret otru. Pasaulē būs grūti dzīvot.

Jēzus teica, ka Viņš ir “gaisma”, “Ceļš, Patiesība un Dzīvība” (Jāņa 14:6). Ja būsīm savienoti ar Jēzu, lasot Bībeli un lūdzot, tas mums palīdzēs iemīlēt Viņu arvien vairāk un vairāk. Mums nevajag uztraukties

par savu dzīvi. Patiesie Bībeles dārgumi atklāj, ka Jēzus mūs mīl. Mateja 6:33 ir teikts: “Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” (Mateja 6:33)

Džemma atcerējās stāstu par gudro vīru, kurš savu māju bija cēlis uz klints, un muļķīgo vīru, kurš cēla uz smilts. Kad nāca lieli ūdeņi, tikai tā māja, kas bija uz klints, stāvēja stingri. Jēzus teica, ka gudrais vīrs bija dzirdējis Viņa Vārdus un lietojis tos praktiski. Daudzi cilvēki dzird par Jēzu un Viņa mīlestību, tomēr tikai nedaudzi pieņem šo mīlestību un paši iemīl Jēzu tā, ka spēj Viņam uzticēties un dzīvot ar Viņu.

Vecmāmiņa pastāstīja, ka Jēzus vēlas, lai meitene līdzdala Viņa mīlestību un dara labu apkārtējiem ļaudīm: «Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs.» (Mateja 5:16) Ir tik aizraujoši būt par Dieva gaismu un cerību apkārtējiem ļaudīm!

“Sekoiet Dievam kā viņa mīlie bērni un dzīvojiet mīlestībā, kā Kristus jūs mīlējis un mūsu labā Sevi nodevis Dievam par upura dāvanu, par jauku smaržu.” (Efeziešiem 5:1)

Parunāsim

Par kādiem astoņiem dārgumiem mēs šonedēļ mācījāties?

Lūgšim

Lūdz, lai Jēzus tev dod dziļu izpratni par Viņa mīlestību pret mums.

Izveidosim

Izveido grāmatzīmi Bībelei. Uz tās uzraksti savu mīļāko zelta pantu no šīs nedēļas. Izrotā to ar zīmējumiem vai uzlīmēm. Piesien tai kādu skaistu lentīti, lai vari to ielikt savā Bībelē.